

COLOFON

Jules van der Linden
ontwerper

Jan Duursma
voorzitter

Wouter Hermanns
mentor

Willem Hein Schenk
vaste externe criticus

Marina Otero Verzier
tijdelijke externe criticus

Fokke Moerel
toegevoegde externe criticus

Anne Karin ten Bosch
consult scenografie

Dit boekwerk is het resultaat van een tweejarig proces van onderzoeken, leren, ontdekken, proberen, vallen en opstaan.

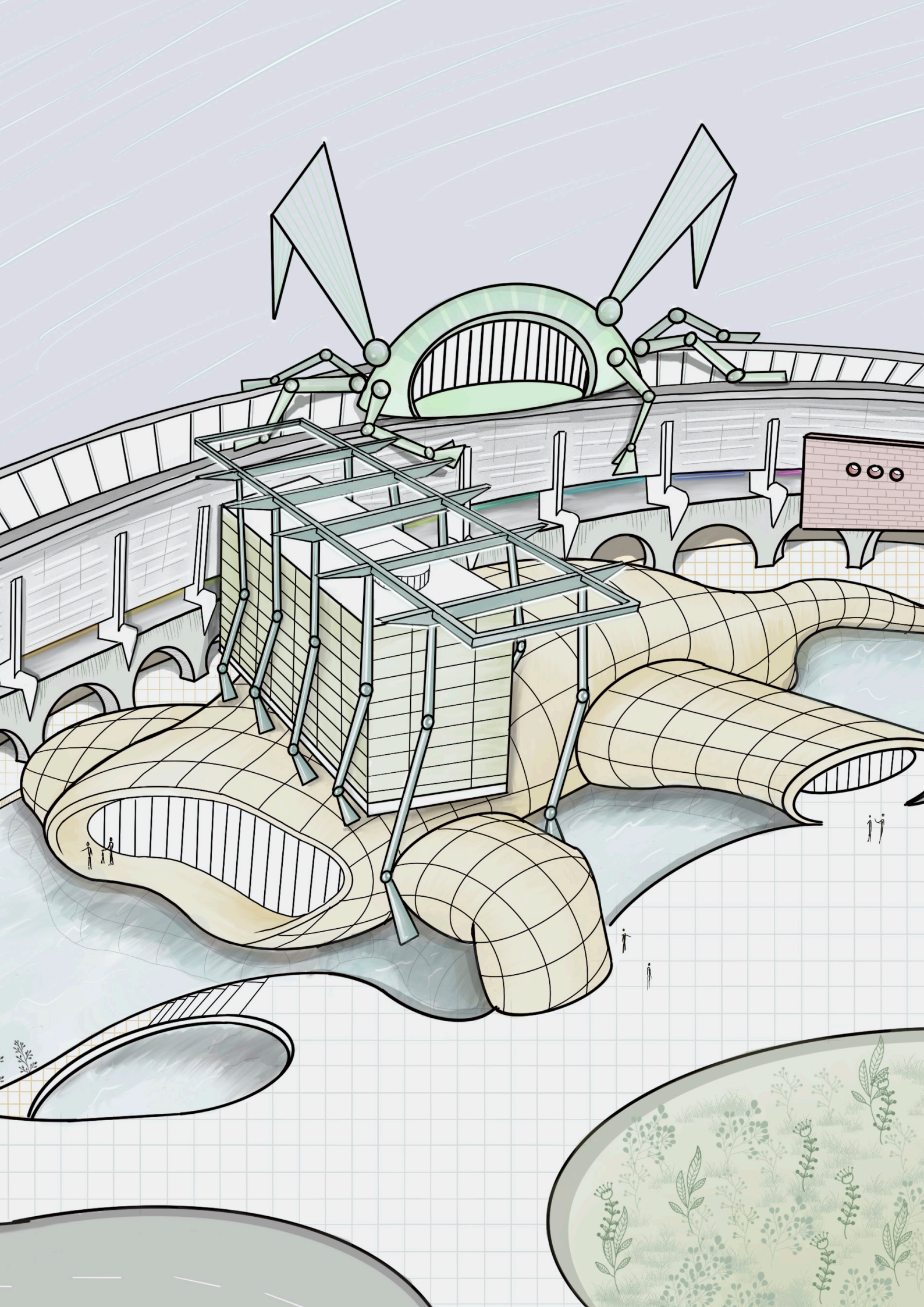
Dit project is ontstaan doordat ik mij afvroeg hoe het vakgebied waarin ik afstudeer zichzelf positioneert. Gedurende het zesjarige traject van deze masteropleiding, gecombineerd met werkervaring in de beroepspraktijk, heb ik gerealiseerd hoe deze twee aspecten soms als aparte werelden kunnen aanvoelen.

In het onderzoek ontdekte ik wat voor kracht het instituut heeft gehad op ons vakgebied. In de 40 jaar dat deze plek bestaat, heeft er aanzienlijke verandering plaatsgevonden. Zo kwam ik tot de ontdekking dat de fusie naar het nieuwe instituut voor sommigen als een teleurstelling binnen de architectengemeenschap werd ervaren.

Daarom wilde ik met dit plan aantonen dat er juist een enorme kracht en potentie in schuilt. In een tijd van toenemende globalisering en digitalisering is samenwerking van groot belang. Het opzoeken van synergie om gezamenlijk sterker te worden, staat centraal.

Hieruit volgt mijn hoop dat dit plan mijn geloof in de potentie van het instituut weerspiegelt om onze wereld van architectuur, kunst en wetenschap te ondersteunen en te verbinden.

Mijn dank gaat uit naar Damla, die mij zowel tijdens als buiten het proces altijd heeft bijgestaan. Ook wil ik Wouter bedanken voor het delen van inzichten die mijn ontwerp hebben versterkt, evenals alle andere betrokkenen die hebben bijgedragen aan de uitwerking van dit plan.

CONTENT

Voorwoord

01	Samenvatting Factsheet	8
02	Opgave programmatisch stedelijk gebouw	12
03	Concept	48
04	Ontwerp materialisatie	60
05	Experiment	104
06	Reflectie	140

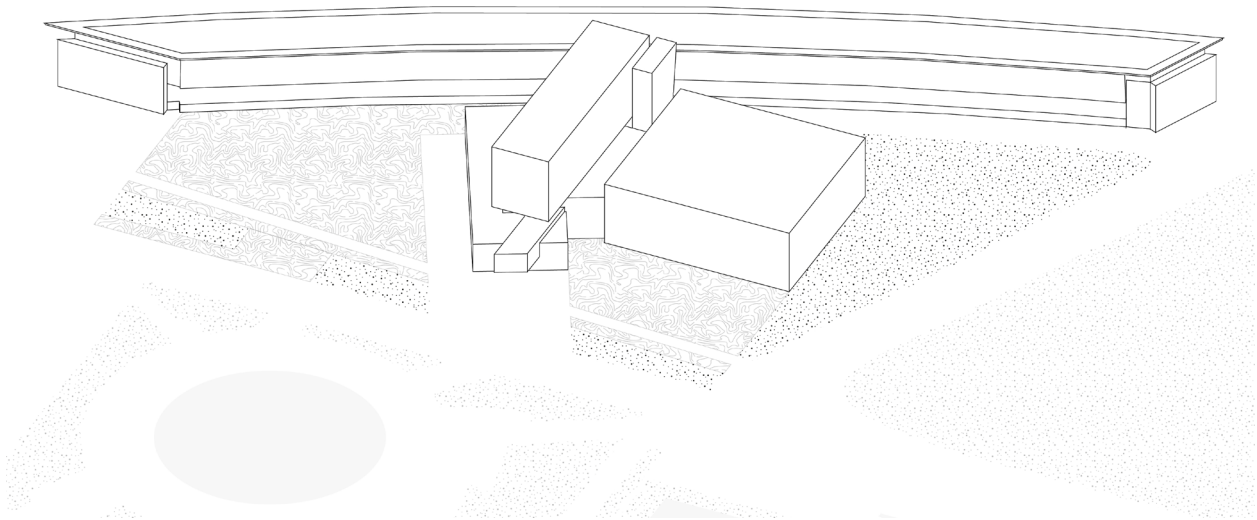
In de jaren '80 werd in Rotterdam het Nederlandse Architectuur Instituut (NAi) opgericht als centrale plek voor architectuur en stedenbouwkunde. Het NAi heeft in veertig jaar bewezen architectuur toegankelijker te maken, te promoten en het vakgebied te stimuleren om maatschappelijke vraagstukken aan te pakken. Nu bekend als het 'Nieuwe Instituut' (NI), is het niet langer beperkt tot architectuur en stedenbouw, maar omvat ook design en digitale cultuur.

Ondanks de veranderende behoeften is de infrastructuur niet aangepast, terwijl de vraag naar verbindende en katalyserende rol in het vakgebied toeneemt. Het instituut is expert geworden in het speculeren over toekomstscenario's en debatteert hierover, maar het is nu tijd om woorden om te zetten in daden en te experimenteren. Het voormalig lineaire proces verandert in een cyclische aanpak waarbij experimentresultaten het debat voeden.

Ruimtelijke en functionele aanpassingen zijn nodig om ruimte te bieden aan experimenten. Een hedendaagse interpretatie van de kloostergang wordt toegevoegd aan het bestaande gebouw, waardoor het instituut een proeftuin wordt die ruimte biedt voor voortdurende verandering en onderzoek naar nieuwe mogelijkheden voor het NI.

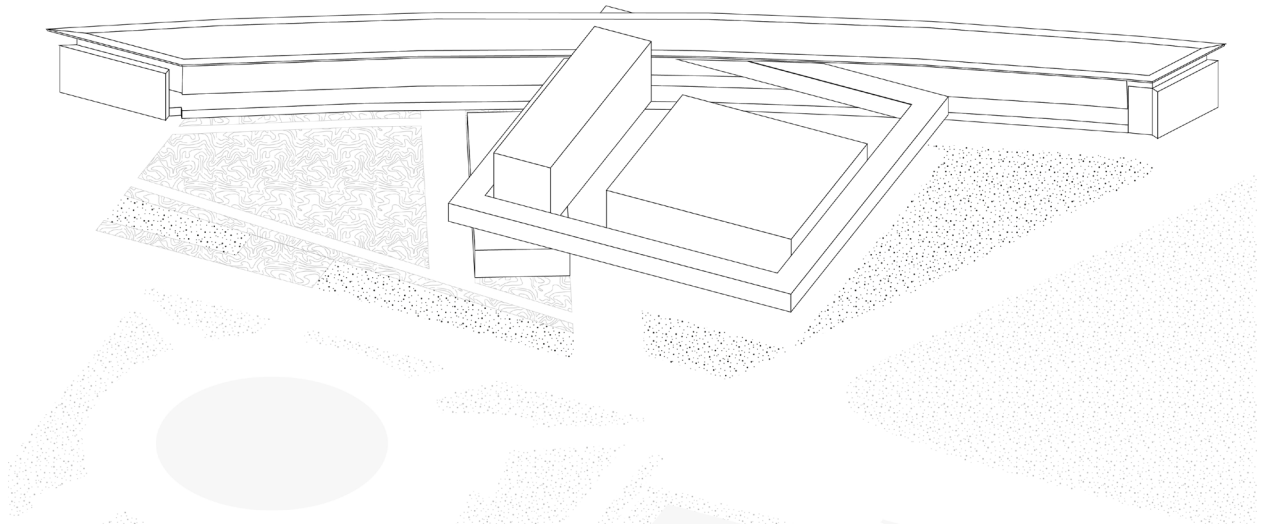
01: SAMENVATTING

Archief	3000 m ²	
Bibliotheek	700 m ²	
Museum	3000 m ²	
Kantoor	2700 m ²	
Commercieel	1100 m ²	
Debat	200 m ²	
Overig	300 m ²	+
<hr/>		
Totaal	11.000m ²	

01: FACTSHEET

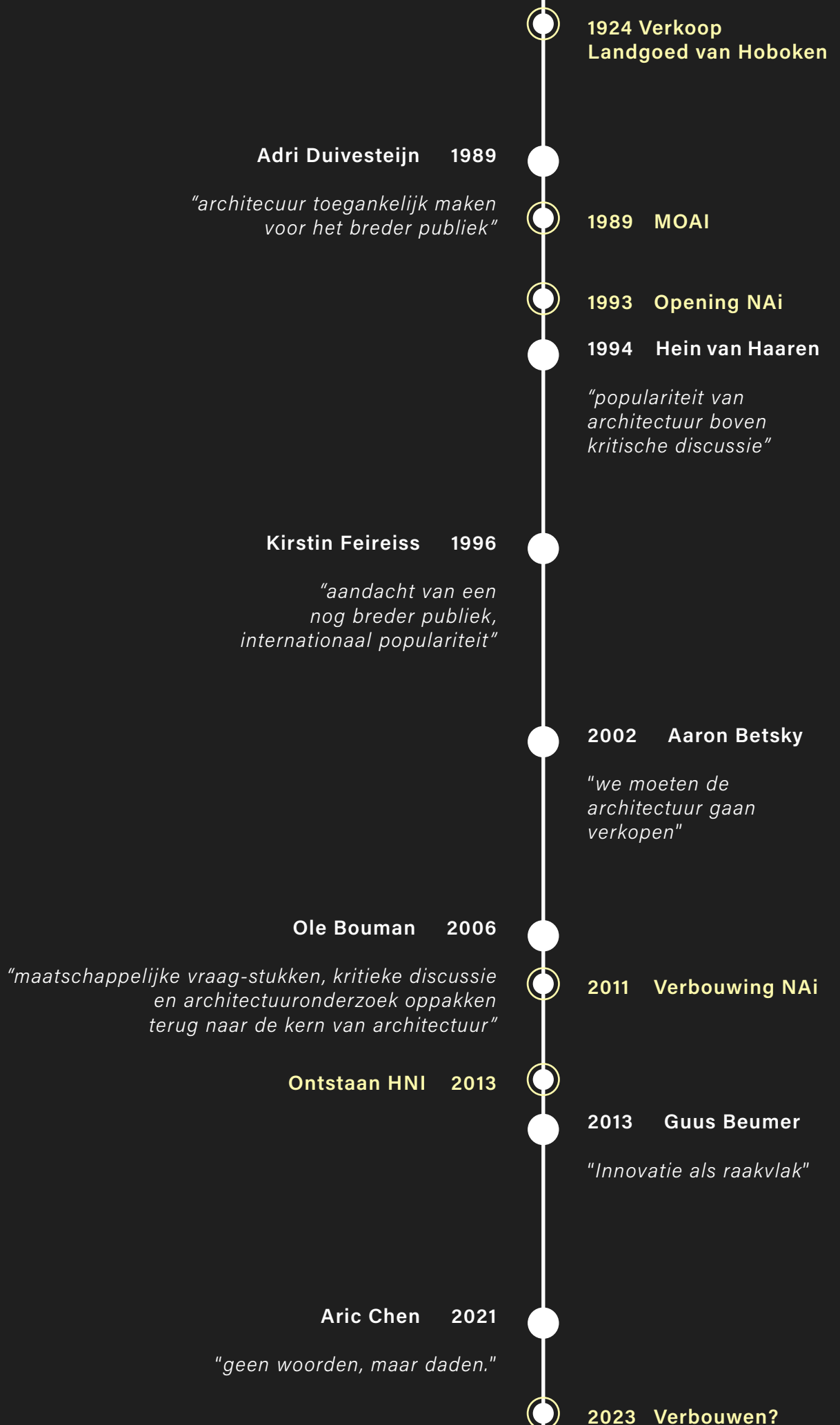

	1050 m ²	Experiment
	2000 m ²	Proeftuin
	3000 m ²	Archief
	800 m ²	Bibliotheek
	3000 m ²	Museum
	1550 m ²	Kantoor
	600 m ²	Commercieel
	350 m ²	Debat
+	950 m ²	Overig
	<hr/>	
	13.300m²	Totaal

De noodzaak van een centrale plek die dient als verbindende factor en katalysator voor architectuur en stedenbouwkunde werd al in de jaren '80 ingezien. Dit manifesteerde zich in Rotterdam in de vorm van het Nederlandse Architectuur Instituut (NAi).

In de afgelopen veertig jaar heeft het NAi bewezen dat het architectuur toegankelijker kan maken, kan promoten en het vakgebied kan stimuleren om antwoord te geven op maatschappelijke vraagstukken. Daarnaast heeft het laten zien dat deze plek voortdurend verandert met de tijdgeest en de veranderende vraag van het vakgebied. Het is nu niet alleen een instituut voor architectuur en stedenbouw, maar ook voor design en digitale cultuur, en gaat tegenwoordig verder onder de naam 'Nieuwe Instituut' (NI).

Ondanks de continu veranderende behoeften van deze plek zijn de ondersteunende functies en het gebouw zelf in wezen onveranderd gebleven. Het vakgebied heeft echter meer dan ooit behoefte aan een verbindende factor en katalysator, aangezien de urgenties in een snel tempo toenemen en de vraag van ontwerpers, wetenschappers en kunstenaars steeds complexer wordt.

In gesprek met Aric Chen:

“ The building is great.

But it was built at a certain time
for a certain function.

And time has changed,
functions have changed.

*A lot has been moved around in a piece
meal rap hazard way over the years
and its kind of a mess now.*

So as we try to better reflect who we are,
and engage with different audiences
differently.

The building is a big part of that. ”

Aric Chen 2021

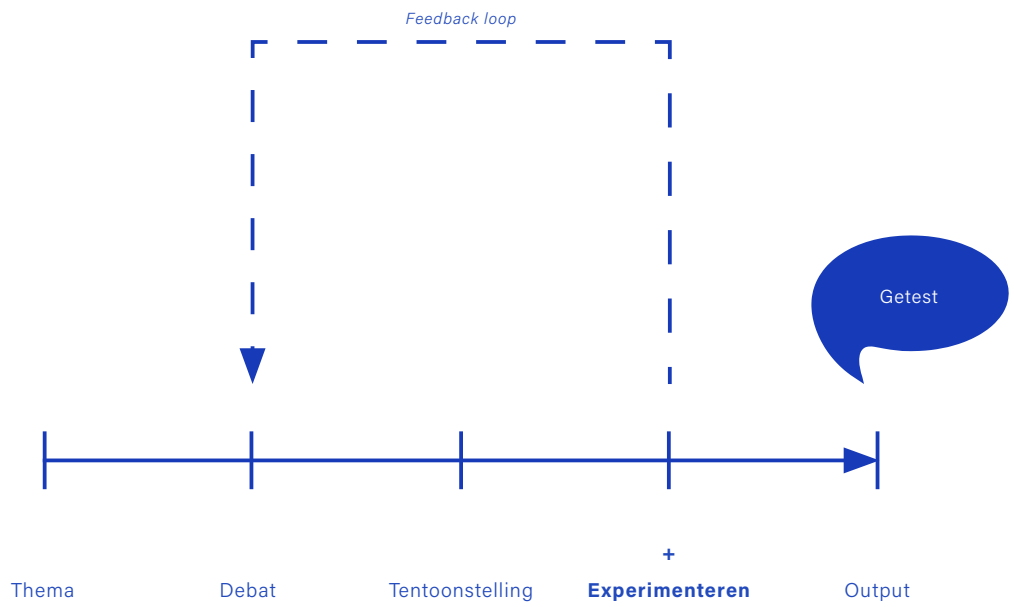
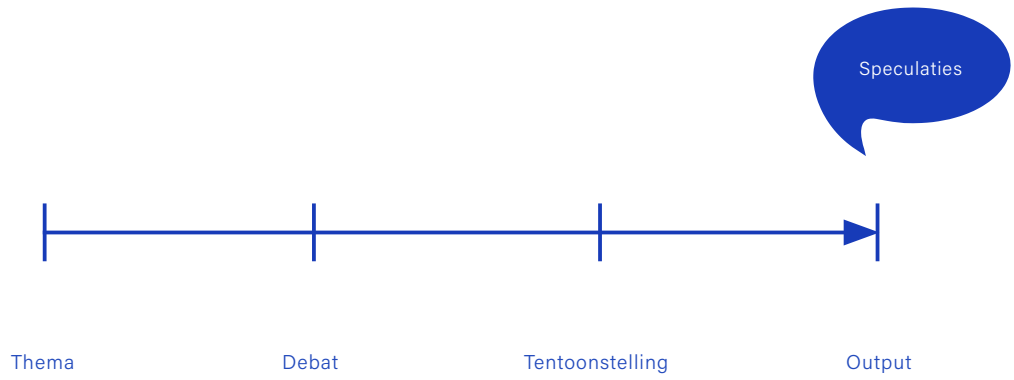
"geen woorden, maar daden."

2023 Verbouwen?

Het instituut heeft zich sterk ontwikkeld in het speculeren over mogelijke toekomstscenario's door middel van debatten, tentoonstellingen en nationale en internationale samenwerkingen.

Er zijn talloze ideeën, maar het is tijd om woorden om te zetten in daden. Het is tijd om speculaties in praktijk te brengen, te testen en ermee te experimenteren.

Het vroegere lineaire proces, van thema naar speculatie, wordt nu omgezet in een cyclisch proces, waarbij de resultaten van experimenten weer terugvloeien naar het debat.

Om dit mogelijk te maken zijn er juist ruimtelijke en functionele aanpassingen nodig. Het gaat er niet om het bestaande weg te nemen, maar juist om aan de stevige basis toe te voegen. Hierdoor moet er naast ruimte voor conserveren, debatteren, presenteren en organiseren ook ruimte komen om te kunnen experimenteren.

Conserveren

Organiseren

Debatteren

Tentoonstellen

+

Experimenteren

Nieuwe binnenweg

Heemraadssingel

Westzeedijk

Schiehaven

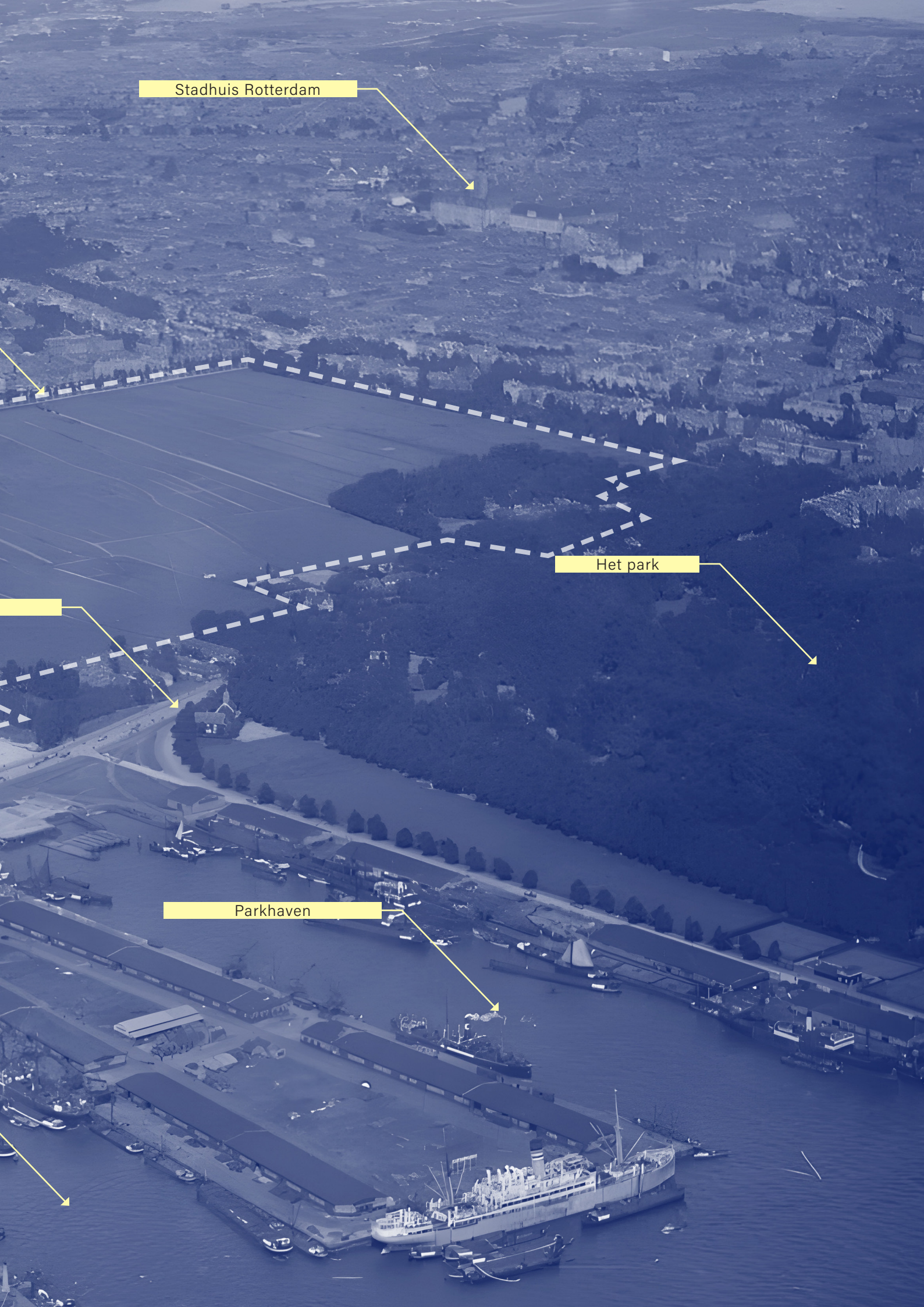
Sint Jobshaven

02: OPGAVE

Stadhuis Rotterdam

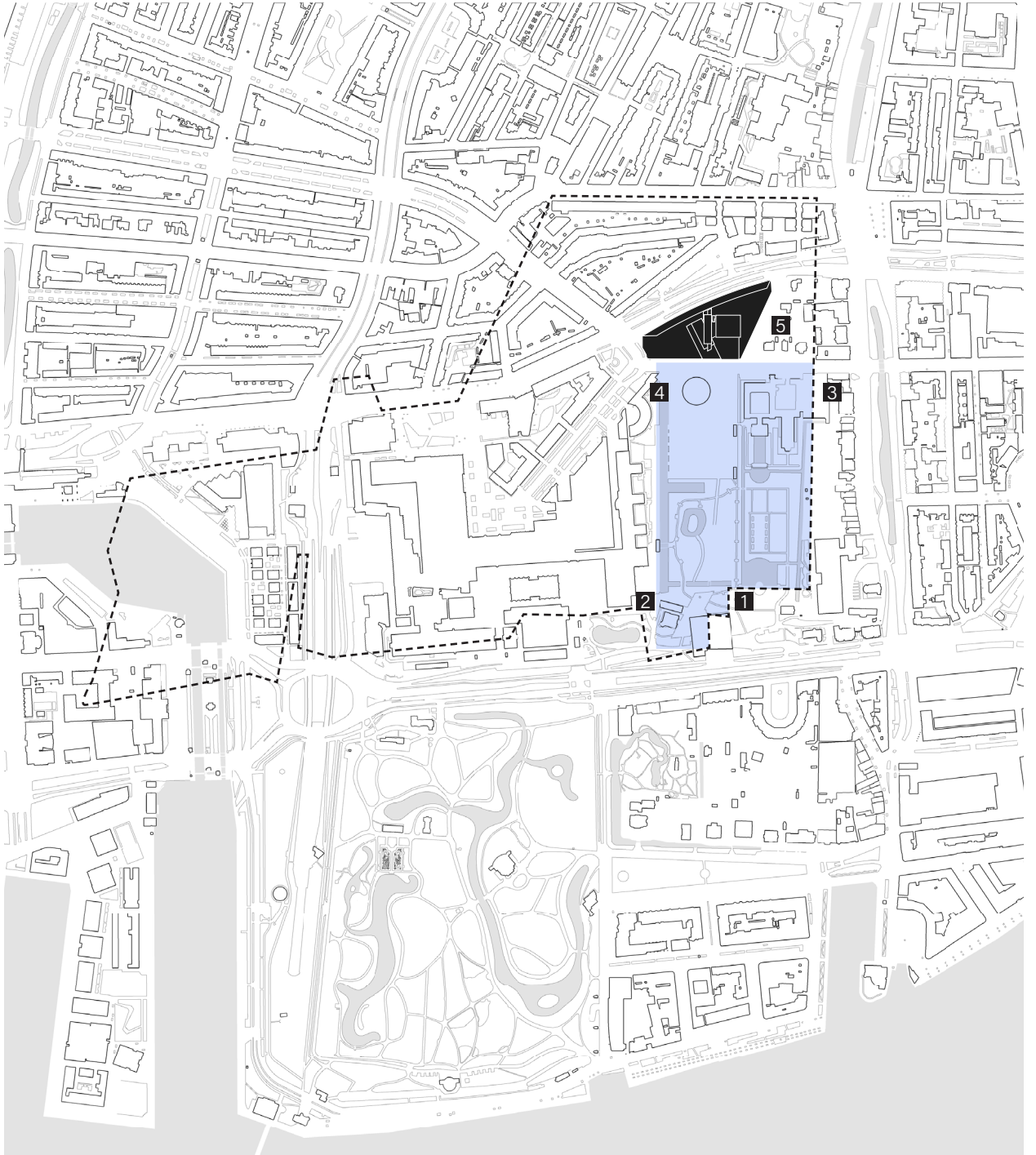
Het park

Parkhaven

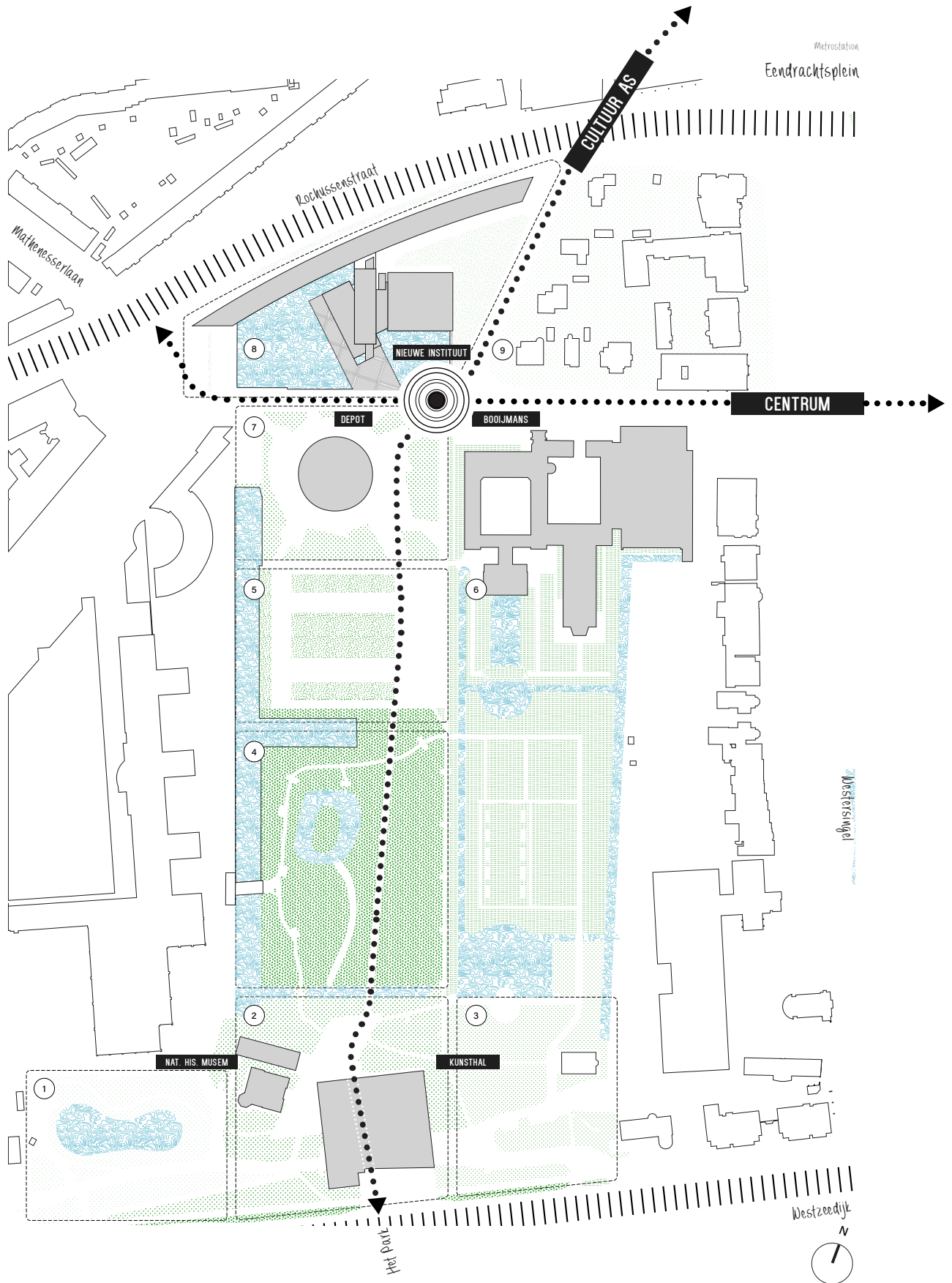

Het Instituutgebouw bevindt zich in een omgeving met een bijzondere geschiedenis, namelijk het landgoed van Hoboken. Tot 1924 was dit een groot open veld midden in de stad. Na de verkoop werd het voor Rotterdam mogelijk om een uniek park te creëren, vol met culturele gebouwen.

Zo zijn onder andere de Kunsthal [1], het Natuurhistorisch Museum [2], het Museum Boijmans Van Beuningen [3], het Depot [4] en het Nieuwe Instituut [5] in dit park gevestigd.

Dit park wordt doorkruist door twee belangrijke publieksstromen. Horizontaal verbindt het museumpark zich met het centrum, terwijl het in de verticale richting de culturele gebouwen met elkaar verbindt. Precies voor het instituut kruisen deze twee publieksroutes elkaar.

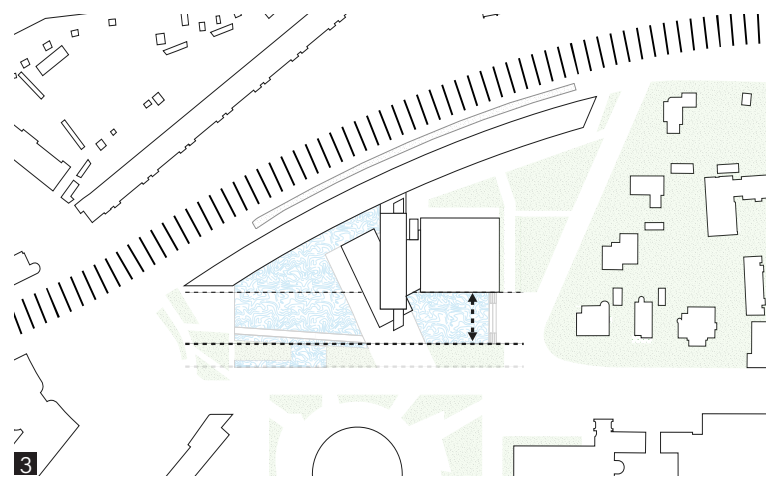
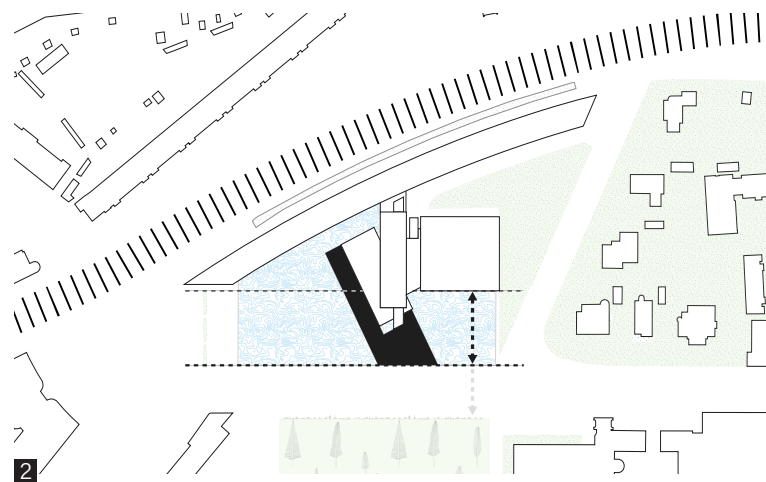
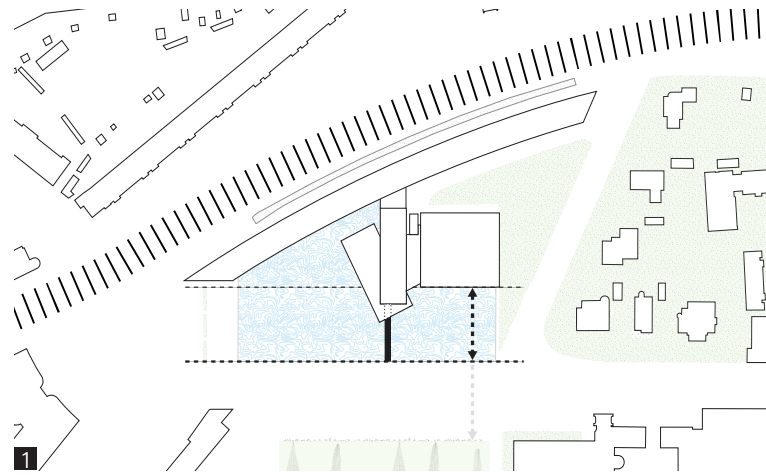

Toch blijft het twijfelachtig of het instituutgebouw werkelijk deel uitmaakt van het park, óf dat het park juist vlak voor het gebouw eindigt.

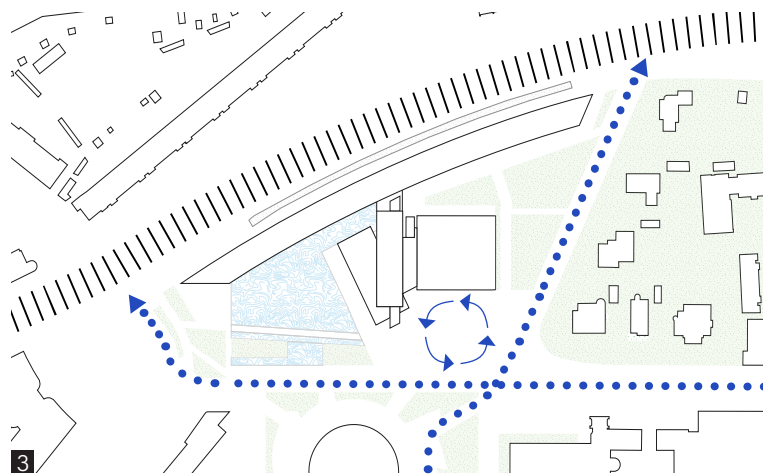
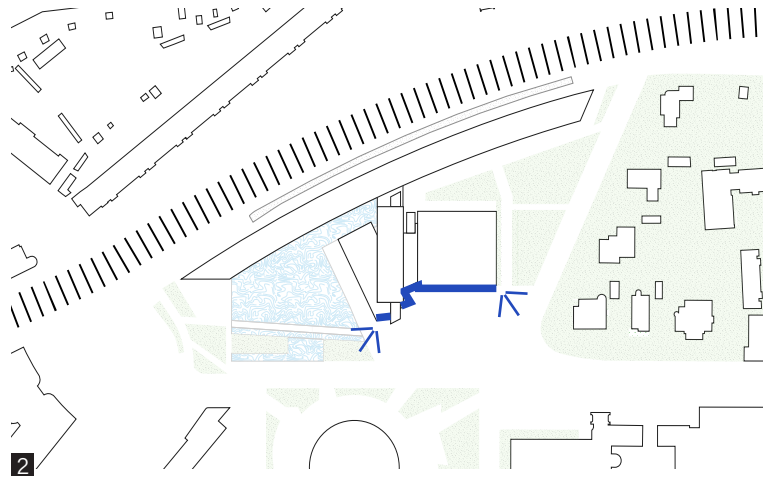
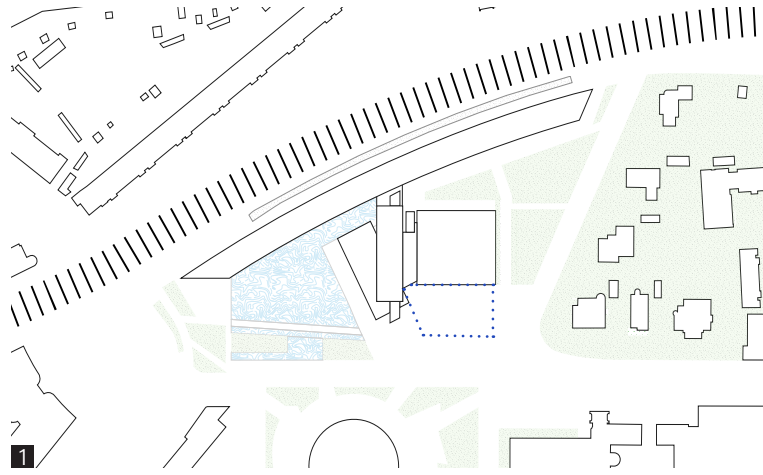
[1] Het is in 1993 ontworpen met een groot omliggend waterlichaam. Hoewel dit waardevol is voor het museumpark, creëert het tegelijkertijd ook een afstand tussen het gebouw en het park, als een soort fort.

[2] In 2011 werd de eerste poging ondernomen om deze drempel te verlagen door de toegangsbrug te verbreden. Hoewel het toegankelijker is geworden, blijft de afstand nog steeds bestaan.

[3] In 2022 tracht het park deze afstand te verminderen door de grens die het waterlichaam creëert te verleggen richting het gebouw

- [1] Hier doet zich een kans voor om het gebouw daadwerkelijk tot een integraal onderdeel van het park te maken, door een deel van dit waterlichaam te dempen en om te vormen tot een plein.
- [2] Hierdoor zal het niet langer als een fort aan de rand van het park voelen, maar eerder als een gebouw dat zich ín het park bevindt, met een waterlichaam als toevoeging.
- [3] Belangrijker nog voor het instituut is dat het daardoor de belangrijkste stromen van parkbezoekers kan opvangen op zijn eigen terrein

02: OPGAVER

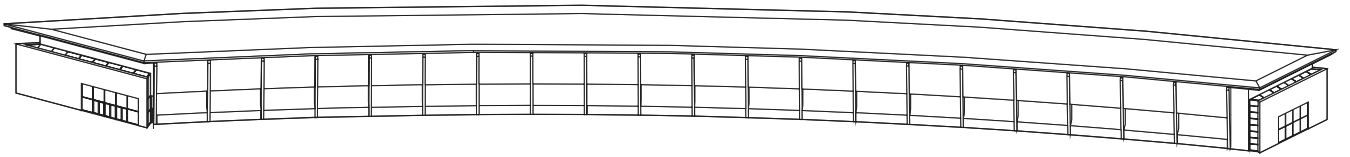

Het gebouw van Jo Coenen was het winnende ontwerp in een besloten ontwerpcompetitie waaraan vijf architecten deelnamen, die allen werden beschouwd als de besten van hun tijd.

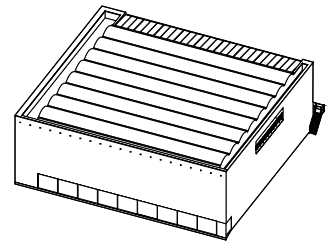
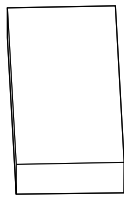
Zijn concept was, dat het gebouw van buitenaf oogt als een verzameling van vier afzonderlijke gebouwen, elk met een duidelijk eigen identiteit, vorm, materiaalgebruik en specifieke functie.

Deze zijn met elkaar verbonden middels interne bruggen, trappen en hellingbanen.

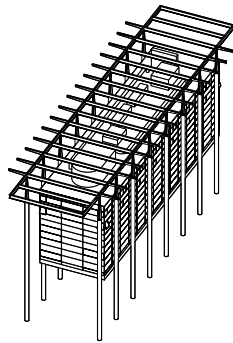
1

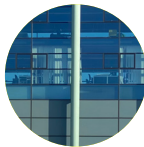
2

3

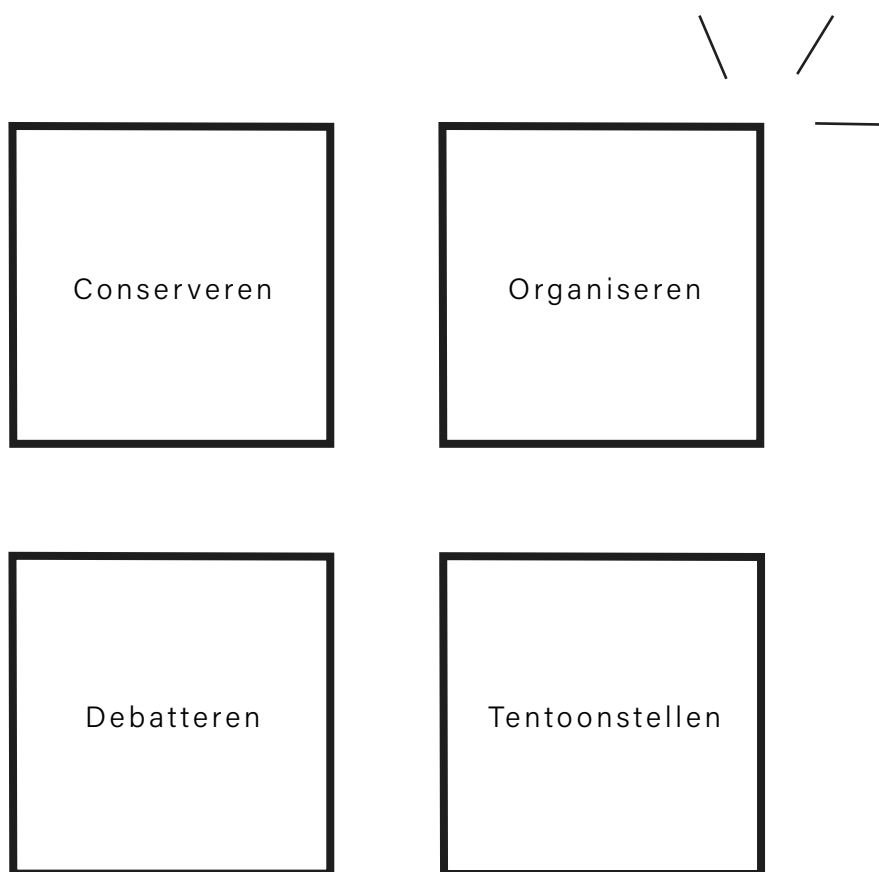

4

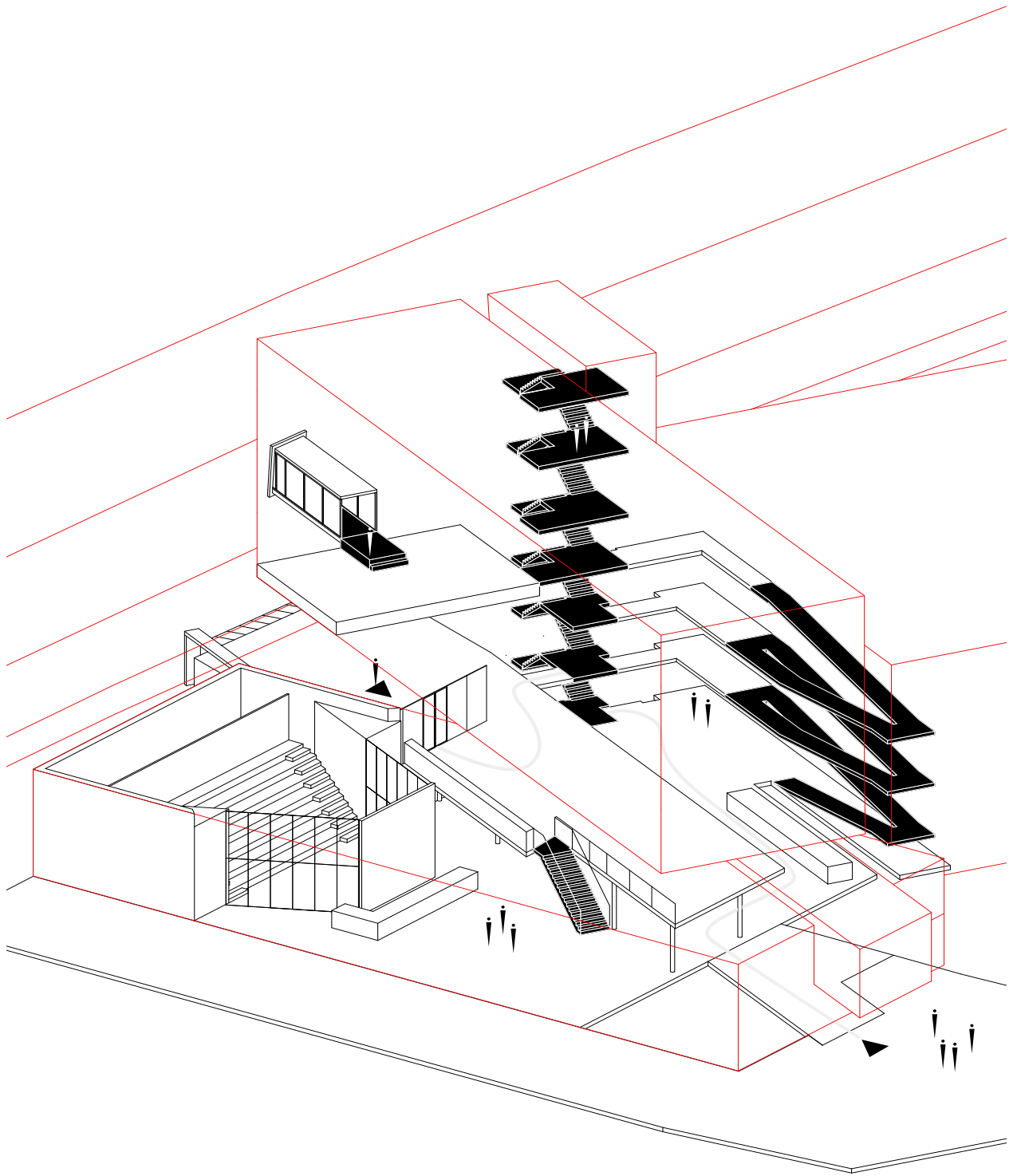
Behouden en accenturen

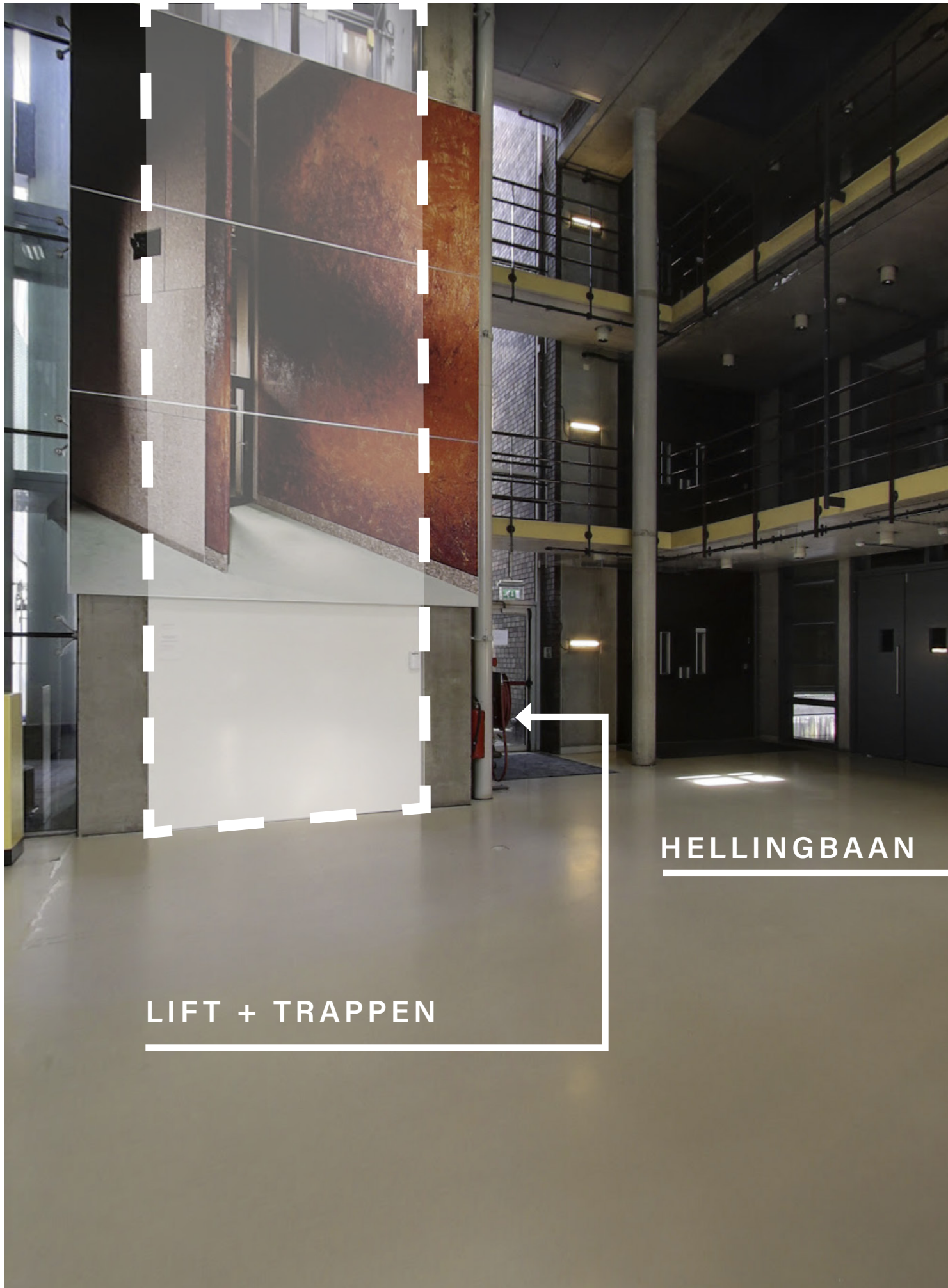
De compositie van de vier afzonderlijke gebouwen is inmiddels het herkenbare architectonische beeld van het instituut geworden, dat een solide basis vormt. Dit dient zoveel mogelijk behouden te blijven en waar dat kan, verder benadrukt te worden.

Enkel de bruggen, trappen en hellingbanen die de verschillende volumes met elkaar verbinden, zijn momenteel slecht zichtbaar en weinig uitnodigend; voor bezoekers is het vaak onduidelijk waar ze kunnen komen of welke route ze mogen nemen.

Dit terwijl bezoekers juist nieuwsgierig gemaakt moeten worden en gestimuleerd moeten worden om meer te willen ontdekken.

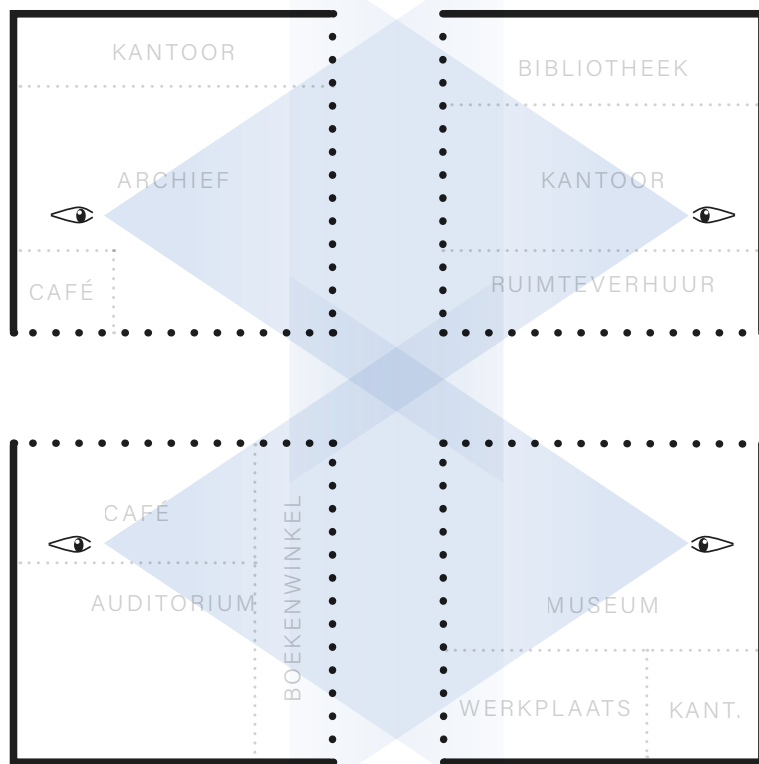
LIFT + TRAPPEN

HELLINGBAAN

Interne zichtbaarheid

Het zijn met name de onderlinge fysieke en visuele relaties die de locatie uitnodigend maken. Door de gesloten binnenmuren zo veel mogelijk te openen en te laten aanvoelen als één aaneengesloten ruimte, worden deze relaties gestimuleerd.

Maar wat vertegenwoordigt het gebouw eigenlijk?

Is het een museum?
Is het een nationale instantie?
Is het een centrum voor debat?
Is het een cultureel platform?
En voor wie is het bedoeld?
Voor de architectuurwereld?
Voor design?
Voor digitale cultuur?
Voor een breed publiek?

Oorspronkelijk is het ontworpen als een architectuurmuseum.

Maar inmiddels is het veel meer dan dat; het is een complexe samensmelting van al deze concepten. Het laat zich niet eenvoudig vatten in één enkele typologie of benaming.

RIJKSINSTELLING
ARCHITECTUUR

CULTUURPODIUM
MUSEUM?

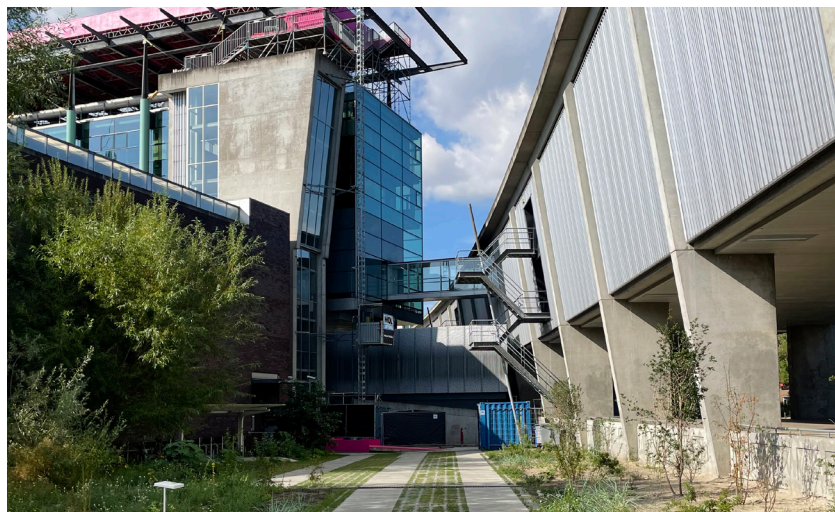
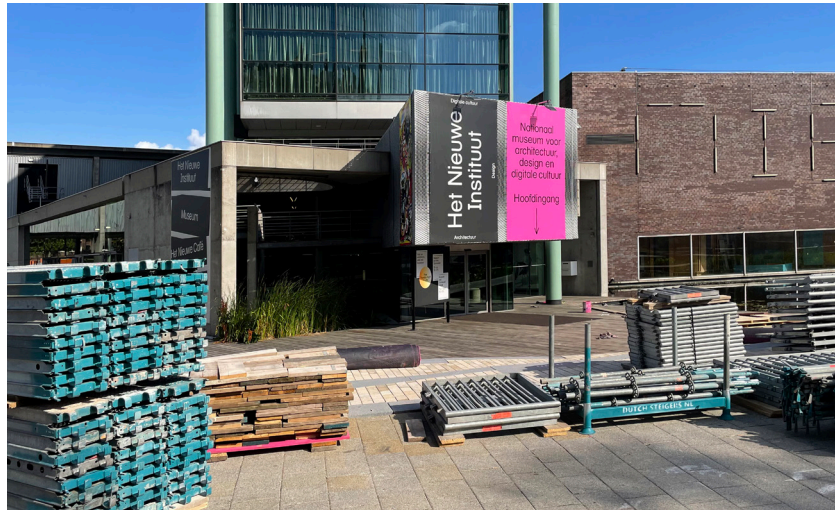
DESIGN

DIGITALE CULTUUR

DEBATCENTRUM

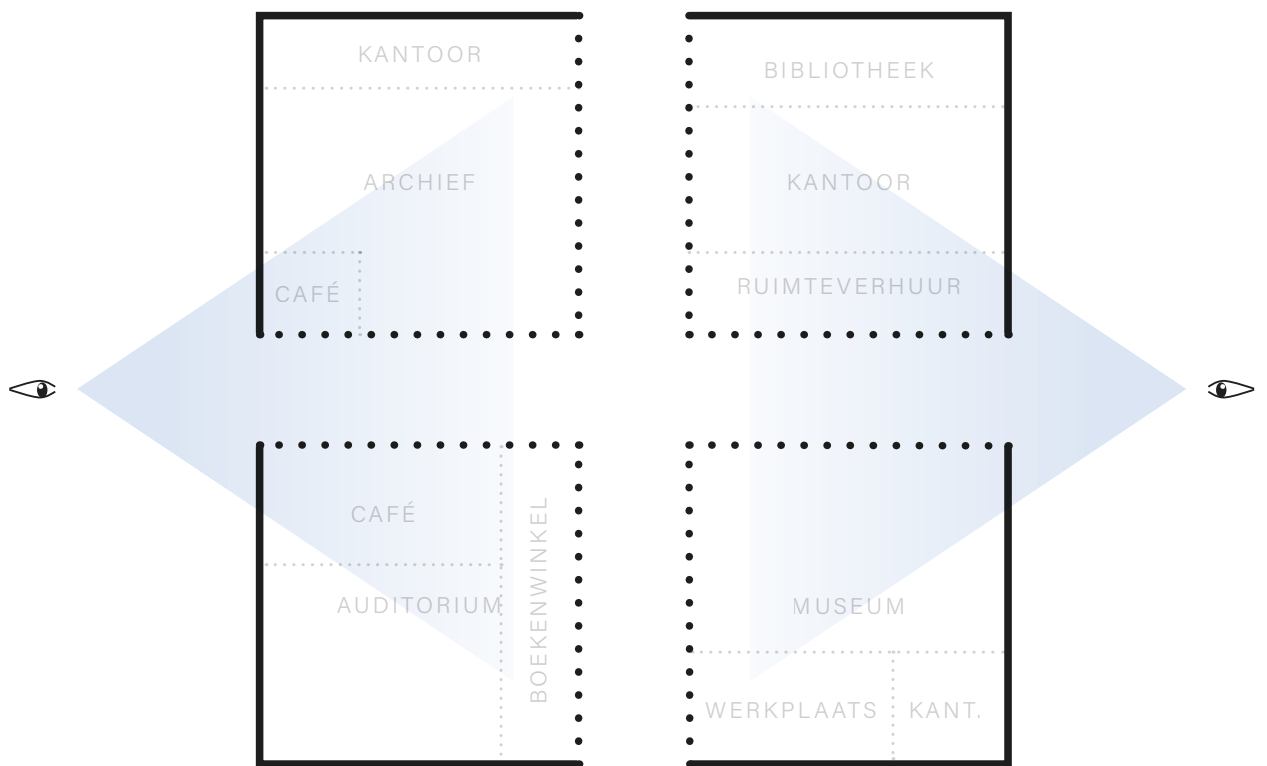
IEDEREEN

Ook vanaf de buitenkant is het niet meteen duidelijk wat deze locatie precies inhoudt, en evenmin is zichtbaar welke activiteiten hier binnen plaatsvinden. De ingang heeft een poster nodig om bezoekers te begeleiden, en op de begane grond treffen we een complexe samenstelling van voornamelijk afgesloten ruimtes.

Externe zichtbaarheid

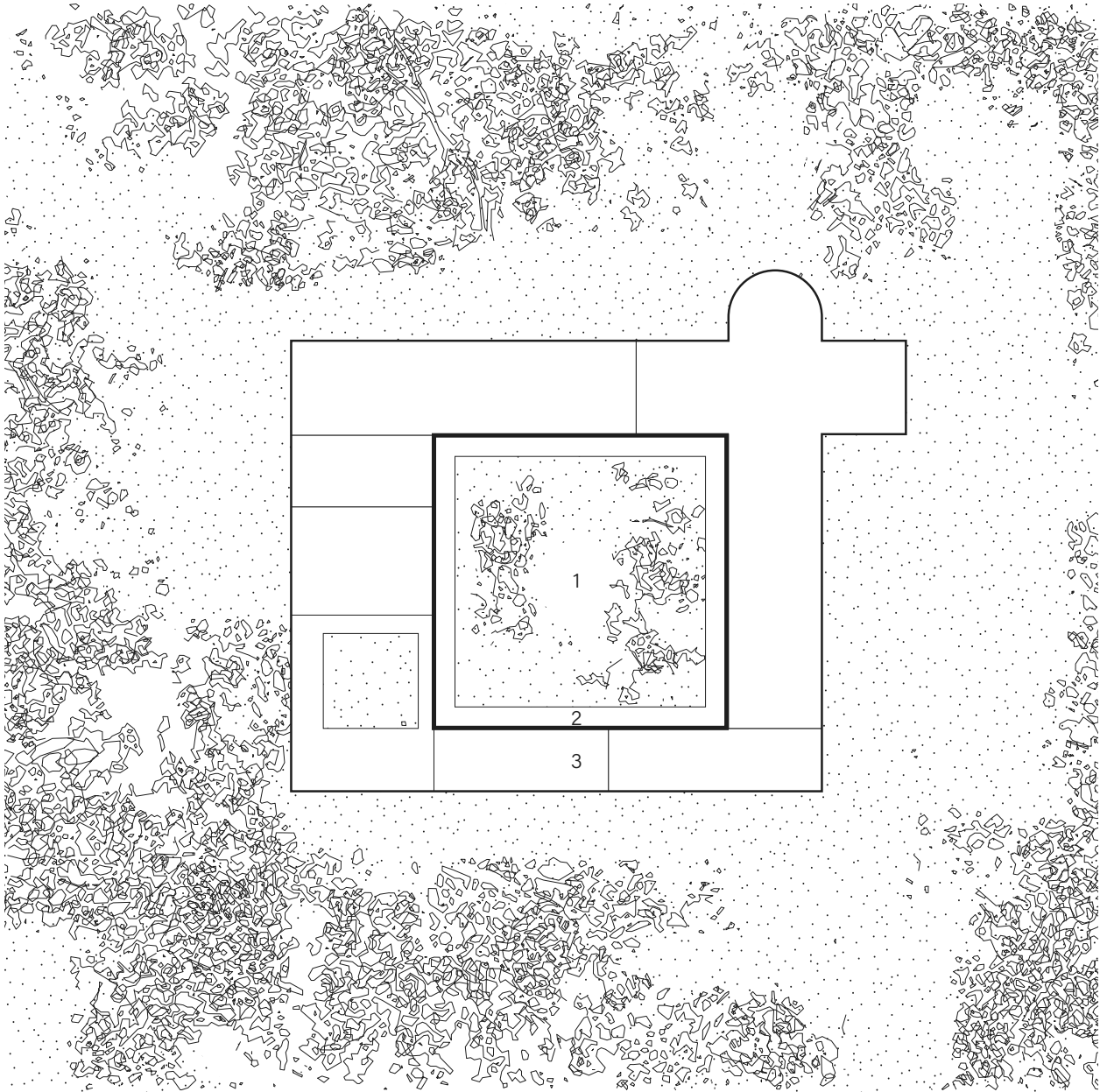
Net zoals het binnenin duidelijker zichtbaar wordt gemaakt, is het eveneens essentieel dat van buitenaf te zien is wat er zich allemaal afspeelt binnenin het gebouw.

Van oudsher zijn kloosters en abdijen een typologie waarin monniken of nonnen in een gemeenschap wonen en werken, gericht op dienstbaarheid aan de samenleving.

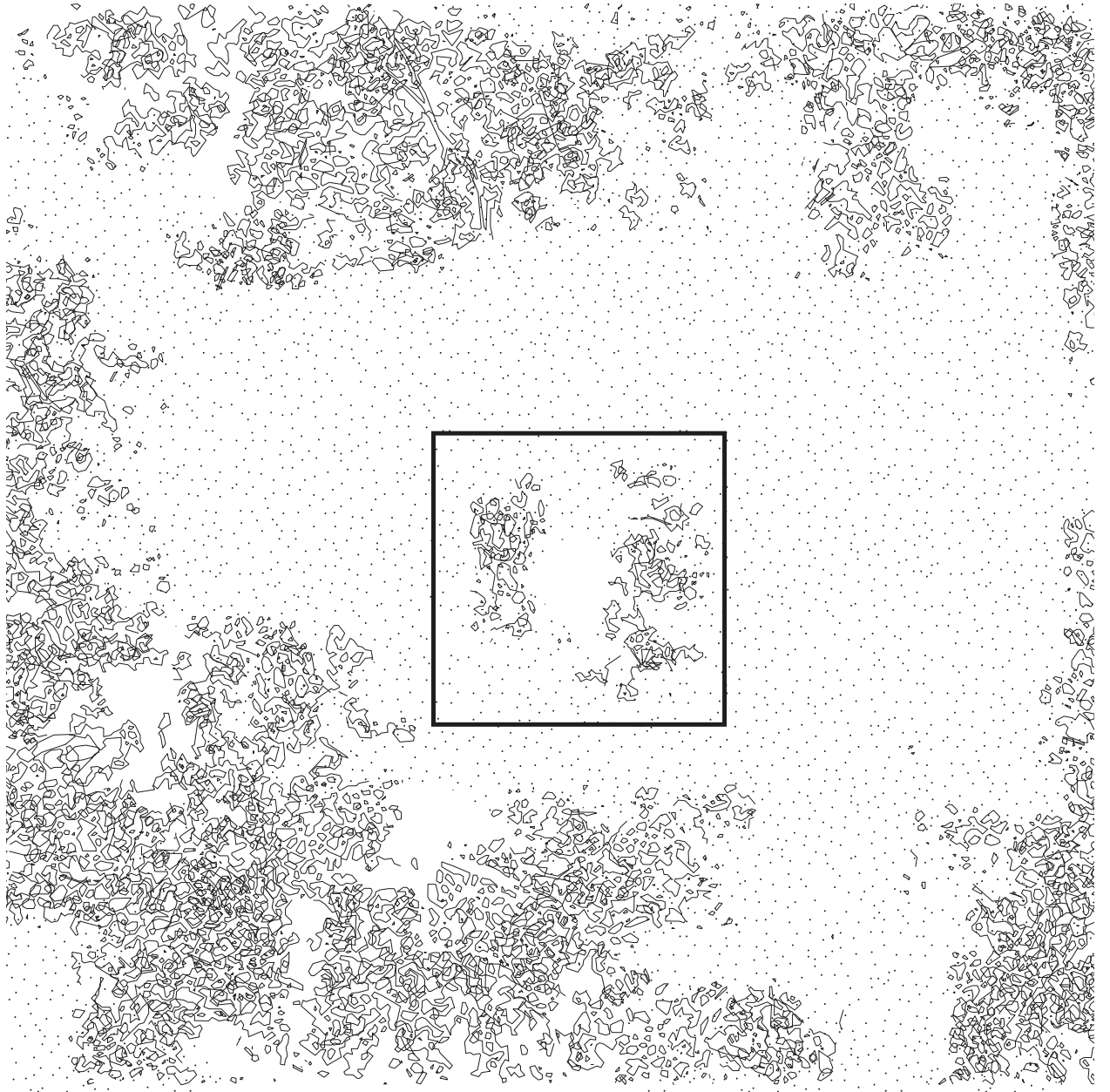
Deze typologie bestaat doorgaans uit drie ruimtelijke componenten: de kloostertuin[1], de kloostergang[2] en de ondersteunende functies[3].

De kloostertuin komt voort uit het eeuwen oude principe van de Hortus Conclusus. Ook wel een **proeftuin** waarin werd geëxperimenteerd, met het creëren van het paradijs op aarde.

Door een gedeelte van het open veld te omsluiten ontstaat een microkosmos, een kleine versie van de wereld erbuiten. Op deze manier werd geprobeerd het landschap te begrijpen die het ontkent, en de wereld uit te leggen die het buitensluit.

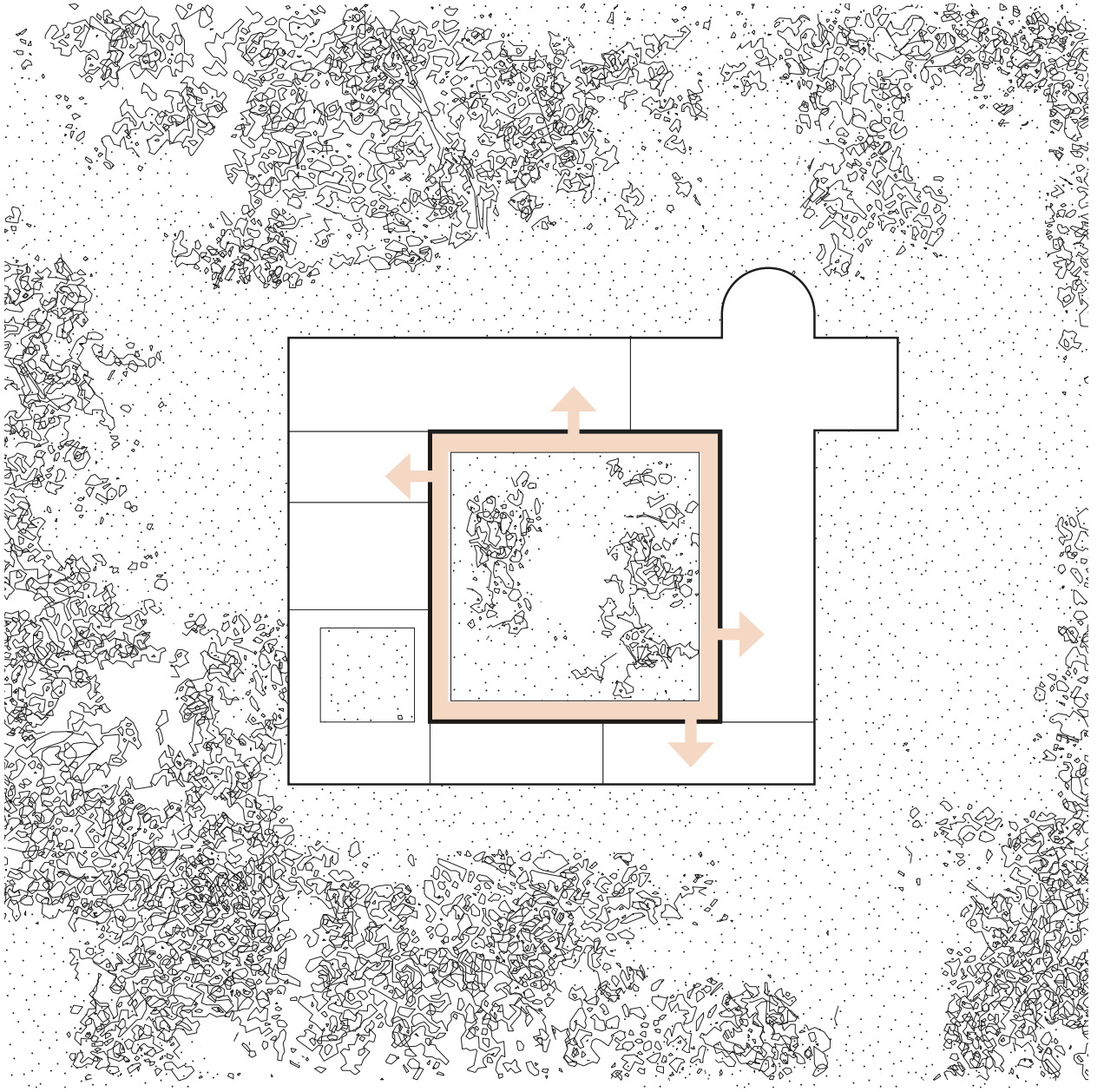

De leegte van de proeftuin vormt de basis voor het ontwerp van het klooster, waarin gestreefd werd naar de perfecte vorm.

De ondersteunende functies zijn gericht op de herhaalde rituelen die zich binnen de kloosters afspelen en zijn zo geplaatst dat ze de proeftuin omringen.

De kloostergang fungeert als het ruimtelijke element dat de proeftuin en de voortdurende rituelen samensmelt tot een functioneel complex.

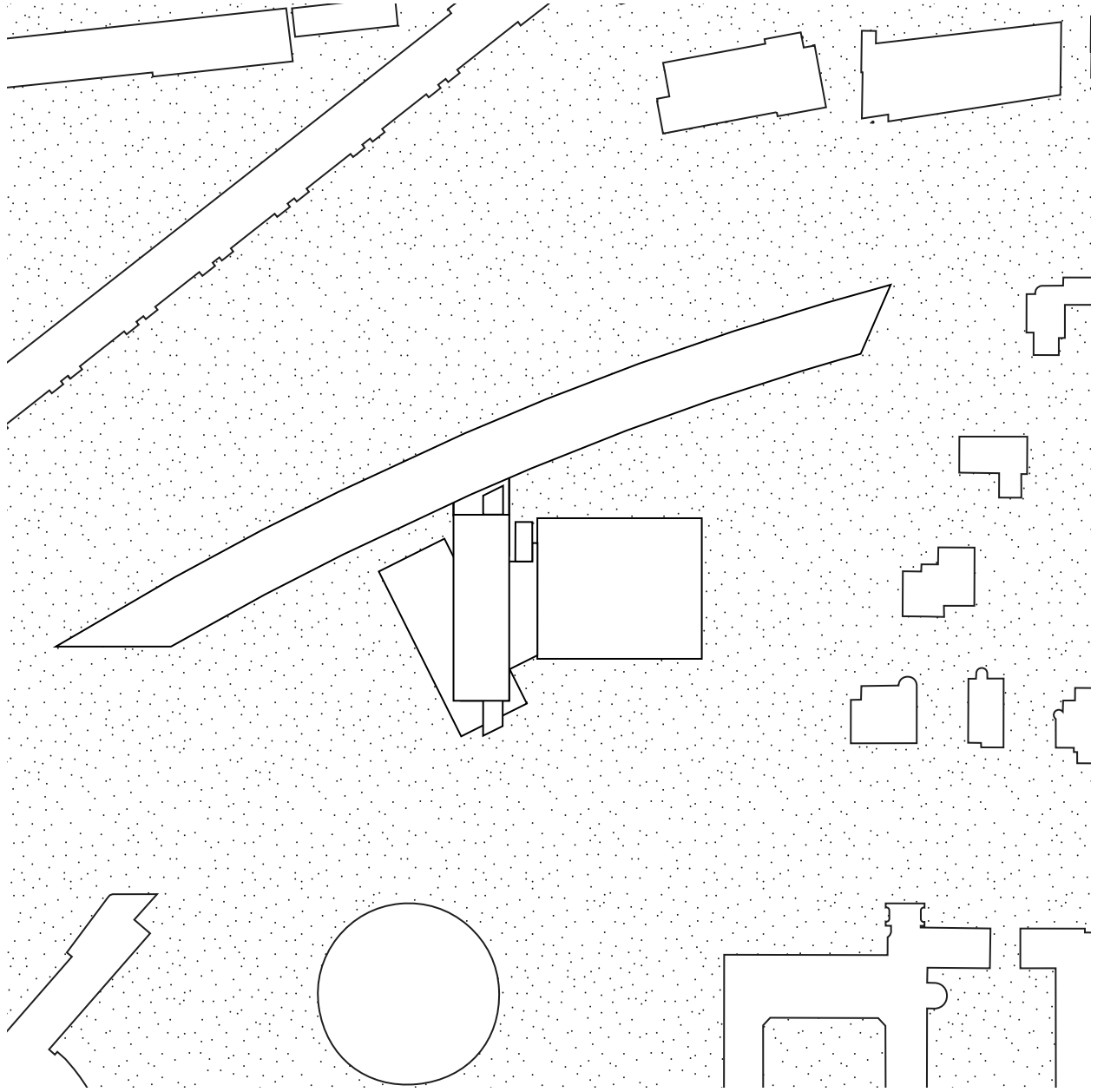
Het is een ruimte zonder einde die de proeftuin omsluit én het gehele complex met elkaar verbindt.

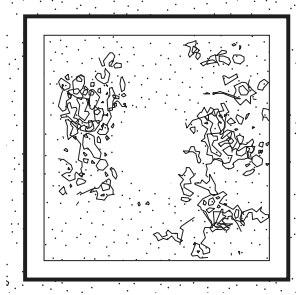

Het instituut is geen klooster of abdij, maar staat wel in dienst van de samenleving en wil het als een proeftuin experimenteren met het creëren van het paradijs op aarde.

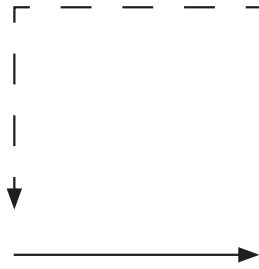
De kloosters en abijen werden in het onbebouwde grote open veld gebouwd. In het geval van het insituut is er een stedelijke context aanwezig.

Daarom wordt er aan het bestaande gebouw een hedendaagse interpretatie van de kloostergang toegevoegd.

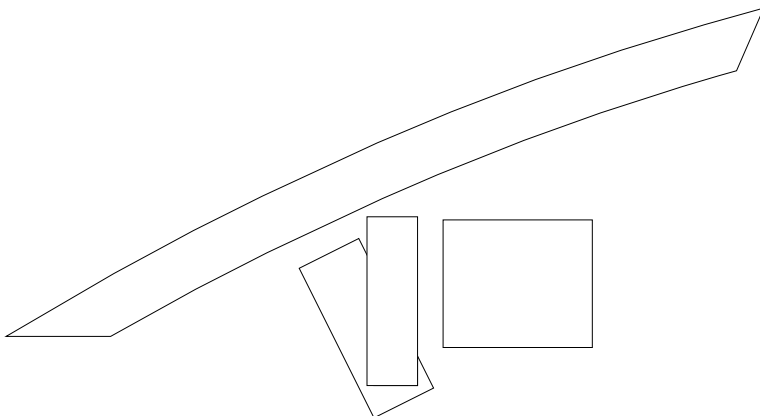

proeftuin

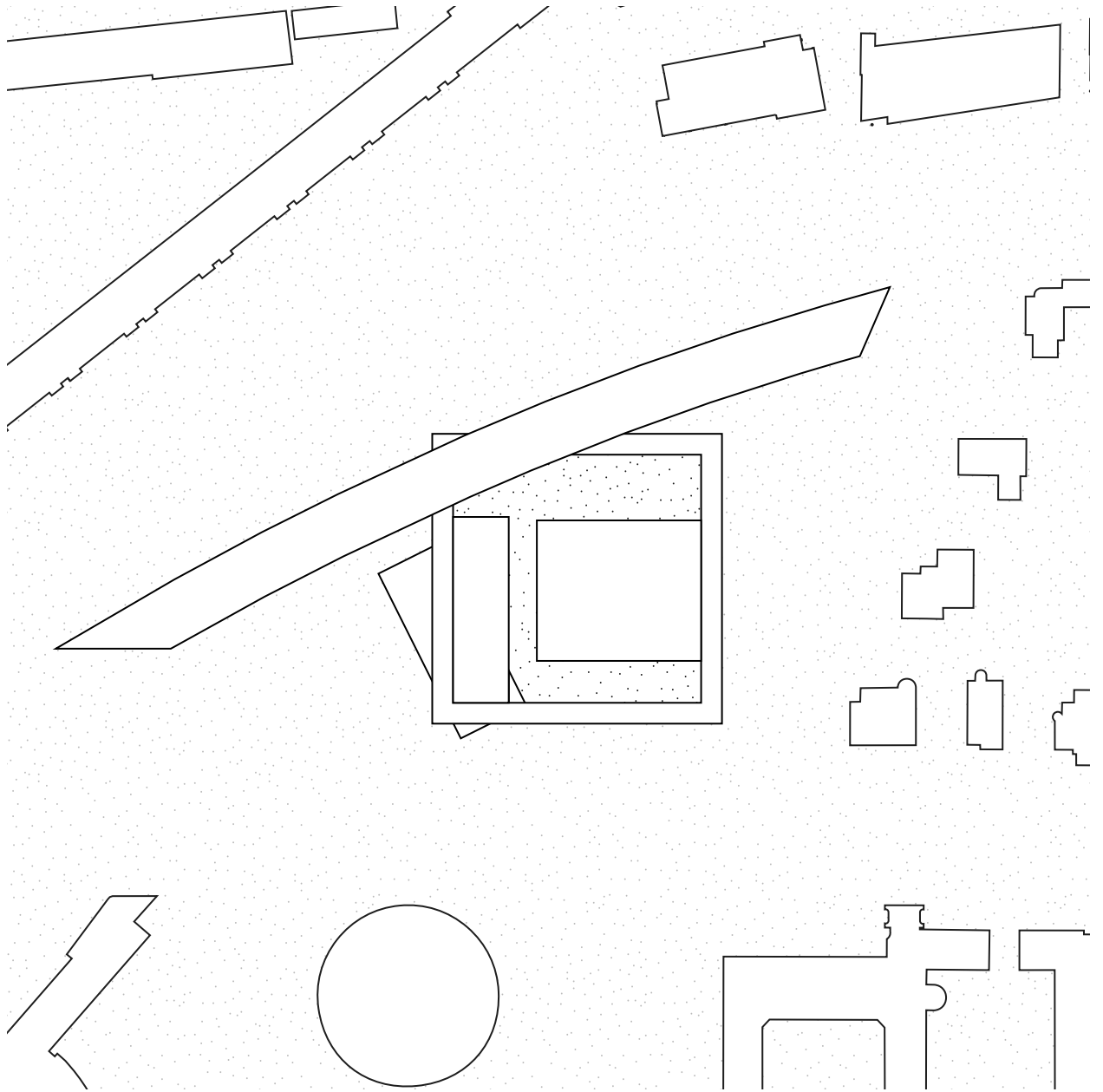

oneindig proces

context

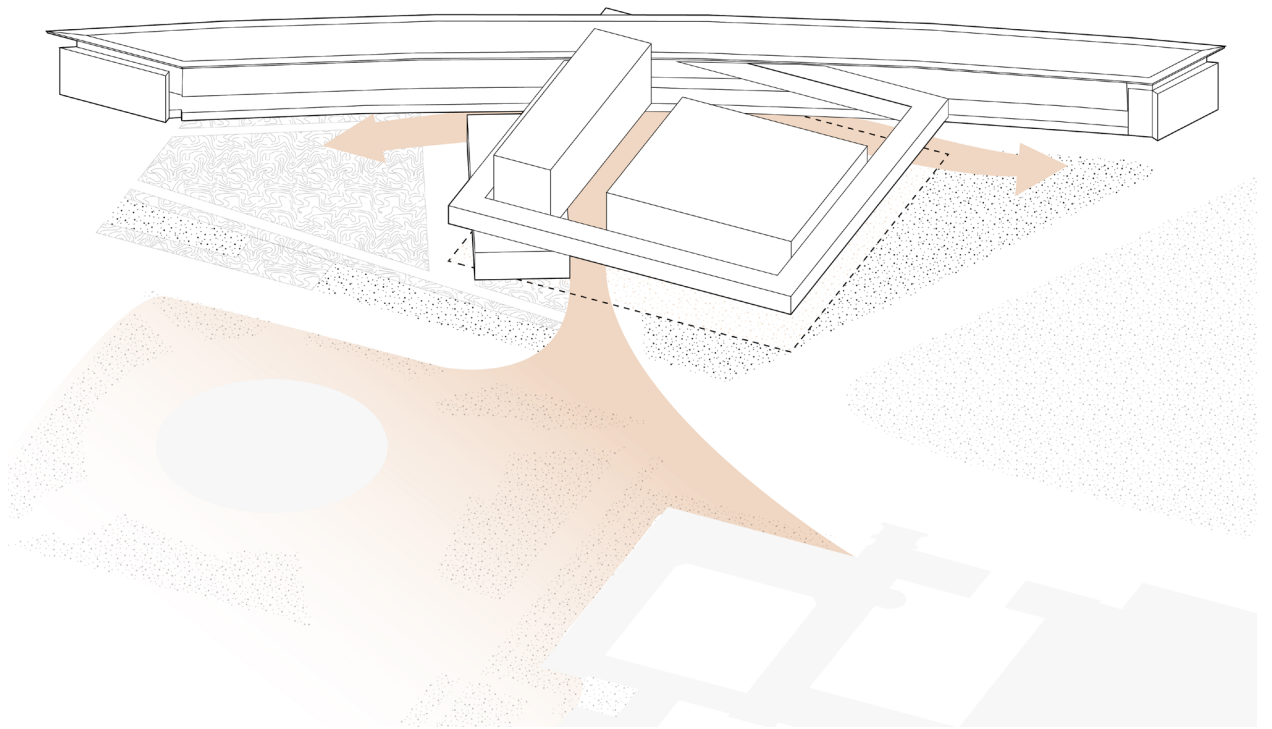
03: CONCEPT

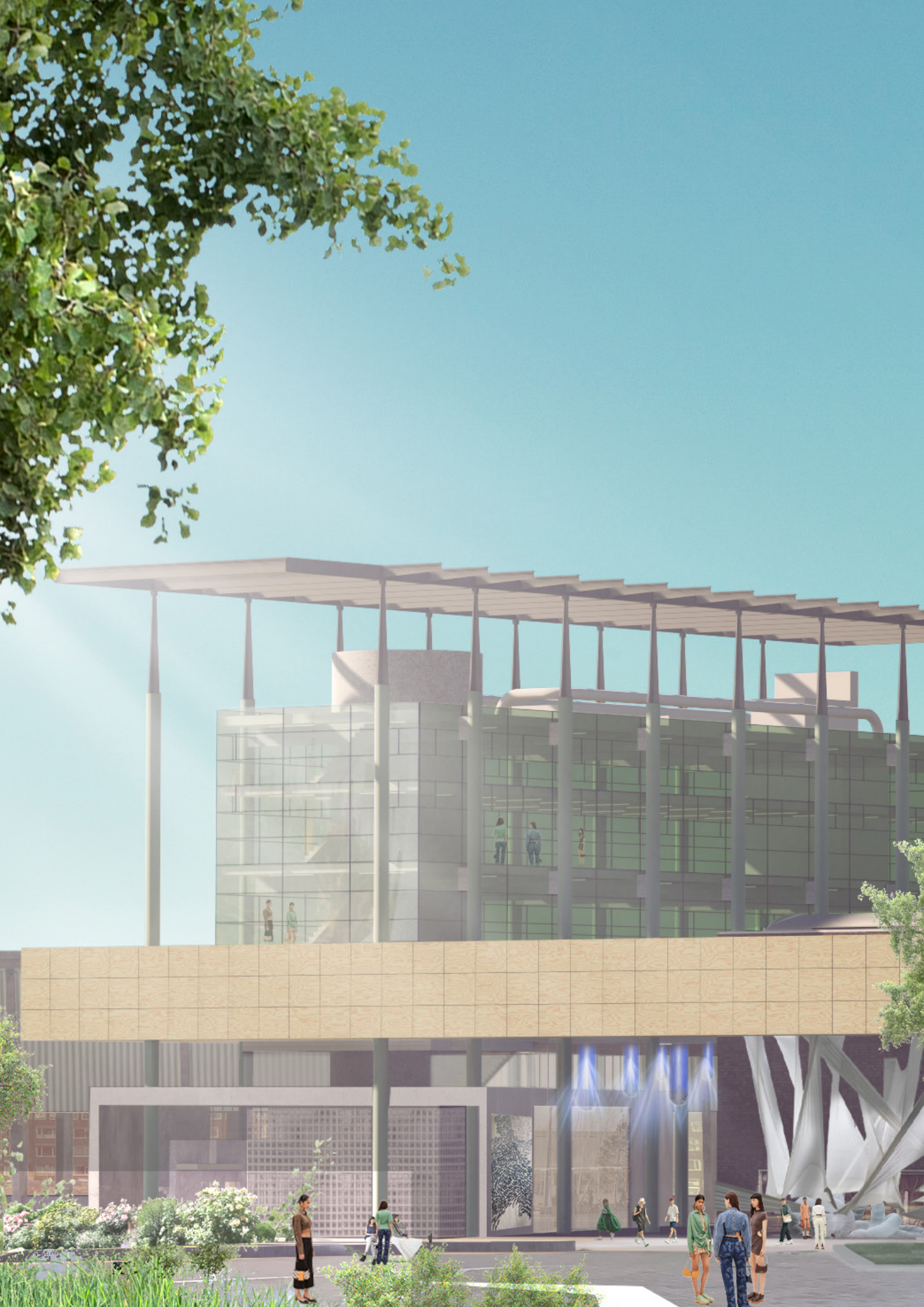

Hoewel de proeftuin binnen het klooster symbool staat voor afzondering en geborgenheid, is het instituut juist een plaats van openheid en toegankelijkheid.

Door de rondgang niet op de begane grond te laten aansluiten, wordt er een publiekelijk toegankelijke proeftuin gecreëerd.

Deze proeftuin fungeert als een verleningen van het museumpark, waar elke bezoeker van een afstand wordt geïntrigeerd door de zichtbare experimenten die al van veraf te zien zijn.

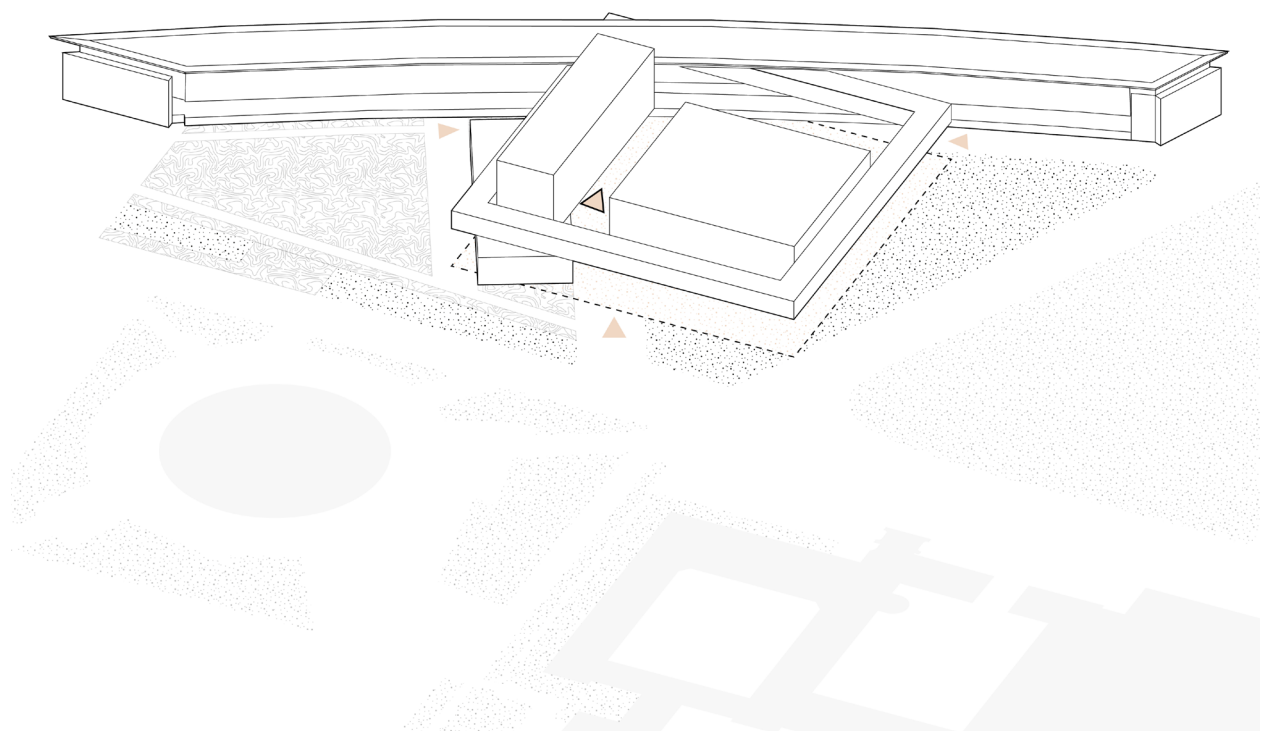

Het gebouw is van alle zijden te benaderen: vanuit het park, van achteren en van beide zijkanten. Zodra je onder de rondgang door loopt, sta je letterlijk al in het instituutsgebouw, nog zonder enige drempel over te zijn gegaan, maakt je al deel uit van het instituut.

In het hart van het plot bevindt zich de nieuwe hoofdentree van het gebouw. Doordat het kantoorvolume op poten staat, is de nieuwe hoofdentree volledig overdekt.

Als bezoeker krijg je vanaf hier verschillende voorproefjes van zowel publiek toegankelijke als privégedeelten van het gebouw, waardoor de nieuwsgierigheid van de bezoeker opnieuw wordt aangewakkerd om het gebouw verder te ontdekken.

- entree proeftuin
- entree gebouw

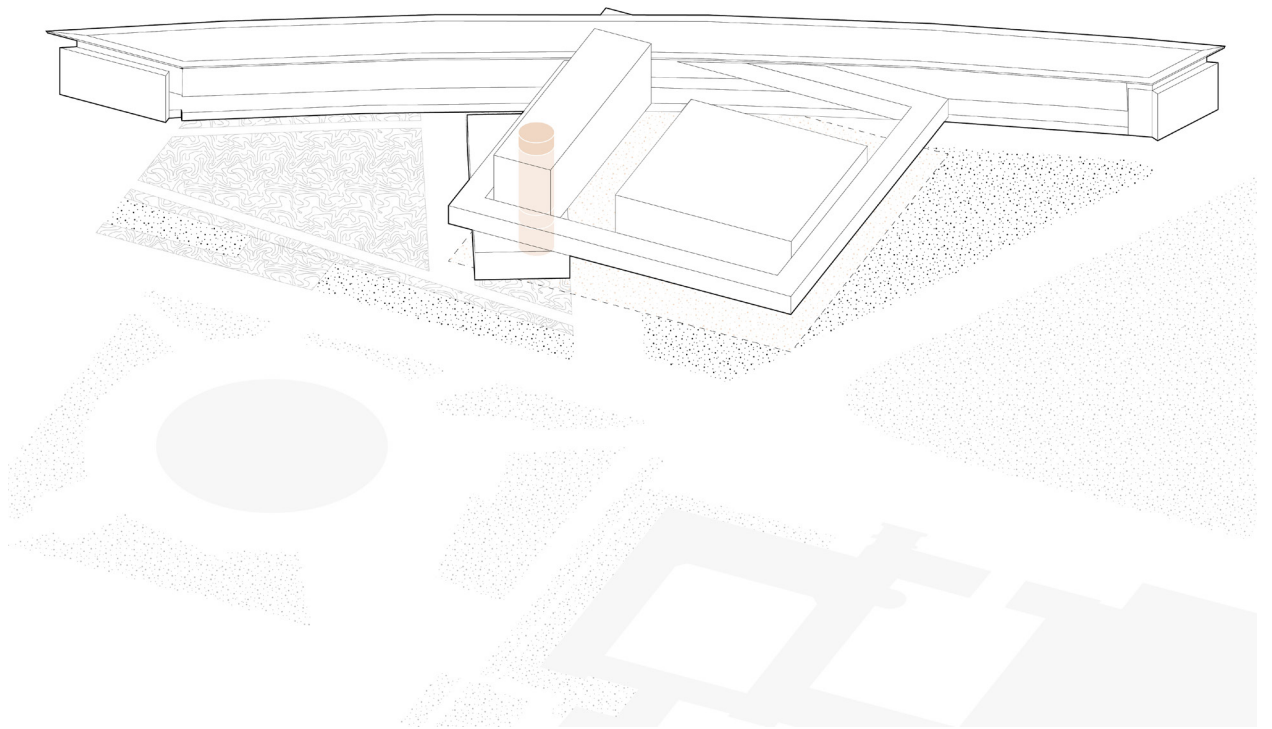

In de compositie van de bestaande gebouvvolumes is er één punt waar deze elkaar overlappen. Tussen het kantoorvolume en het cafévolume.

Deze overlappende zone wordt benut om een nieuwe kern te creëren. Dit vormt de nieuwe hoofdverbinding in de verticale richting is.

De liftkern is vanaf buiten al zichtbaar, waardoor meteen duidelijk is waar en hoe je omhoog kunt gaan.

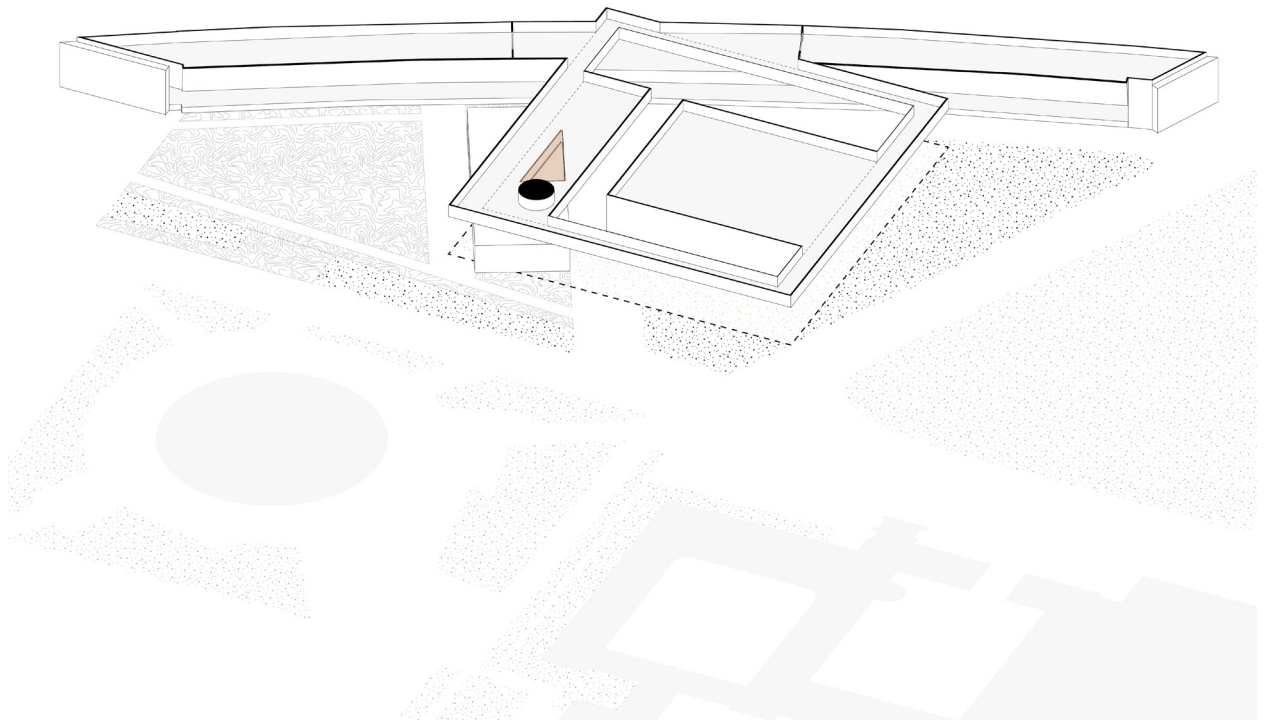

Om ervoor te zorgen dat de ruimte vanaf de begane grond als een doorlopende ruimte ervaren kan worden, is er een aanzienlijke uitsparing gemaakt in deze overlappende zone.

Hierdoor is vanaf de derde verdieping niet alleen de entree zichtbaar, maar ook de kelderverdieping.

Dit is tevens het begin- en eindpunt van de rondgang waarbij de rondgang bij het kantoorvolume samenkomt. De grote ruimte aan de rechterkant fungeert als een flexibele zone voor de kantoren, geschikt voor grote vergaderingen, plenaire zittingen of presentaties.

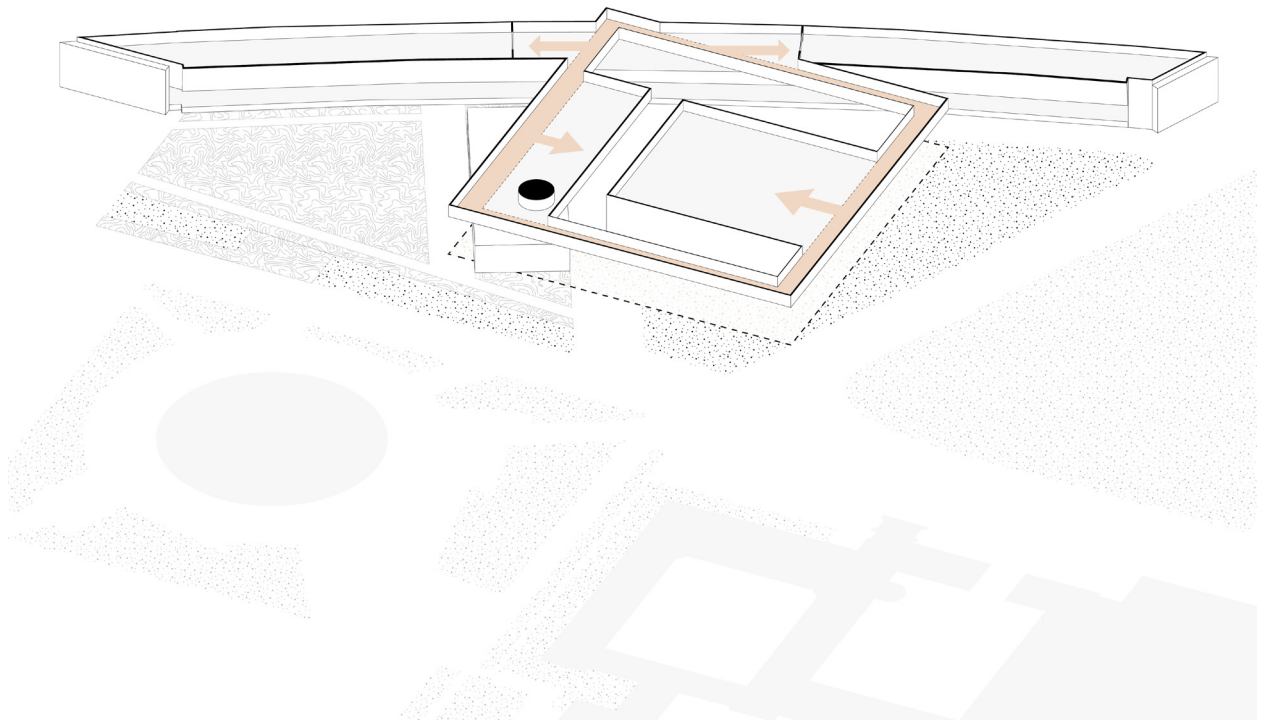

De verschillende gebouwdelen van het bestaande gebouw hebben allemaal diverse verdiepingshoogtes, met uitzondering van de derde verdieping. Op dit niveau bevindt zich één overlappend vloerniveau in alle drie de volumes.

Doordat de rondgang op dit niveau is aangesloten, ontstaat er een interactie met het bestaande gebouw. Het omwikkelt het, doordringt het, hangt erlangs en hangt vrij.

In het archief doorkruist de rondgang het volume. Hierdoor ontstaat enerzijds een ruim balkon met uitzicht op de proeftuin, maar het maakt ook het archief zelf zichtbaar.

Als bezoeker krijg je plotseling zicht op het grote archief van architectuur en stedenbouw, dat voorheen verborgen was.

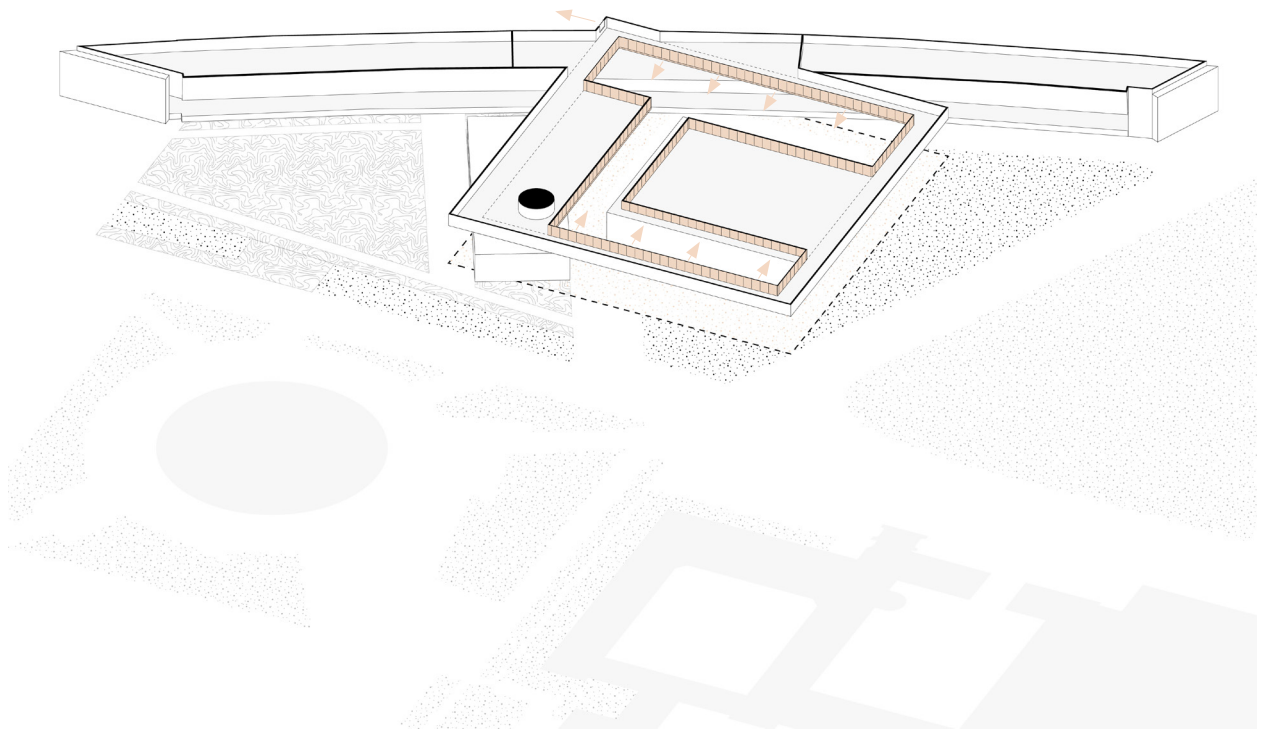

ARCHIVE >>

De rondgang is volledig introspectief. Alle buitenmuren zijn gesloten, terwijl alle binnenmuren van glas zijn, wat een onbelemmerd uitzicht op de proeftuin biedt. Aangezien het museumvolume zich binnen de proeftuin bevindt, wordt de bovenste laag van het volume omringd door een inpandig balkon.

Eén hoek van de rondgang dringt door het archiefvolume heen, wat resulteert in een uitzondering in de buitengevel. Hier wordt toch één raam geplaatst, waardoor plotseling de wereld achter het museumpark zichtbaar wordt.

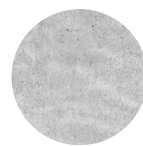
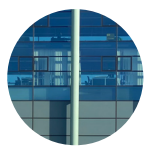
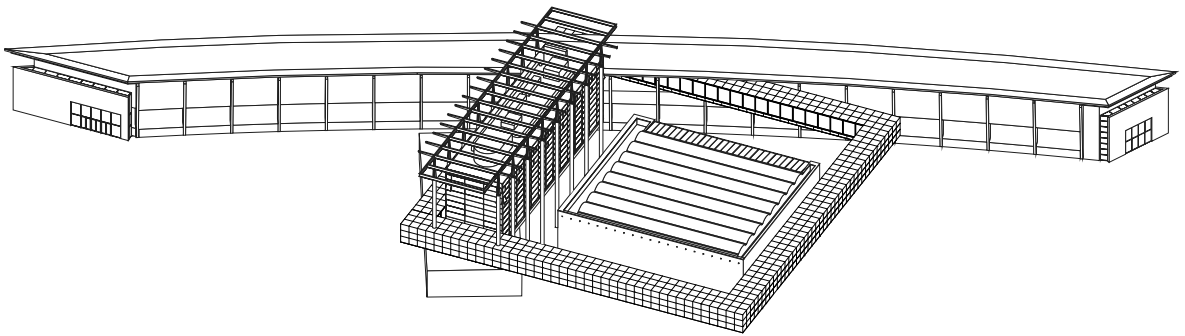

Het oorspronkelijke gebouw is ontworpen als een soort clubhuis voor architectuur, dat representatief moest zijn voor de architectuur van die tijd. Hierdoor heeft Jo Coenen als het ware een palet willen creëren van de verscheidenheid van architecturale mogelijkheden. Elk gebouvvolume kreeg een eigen specifiek materiaal dat in de jaren '80 als eigentijds werd beschouwd: metaal, glas, beton en baksteen.

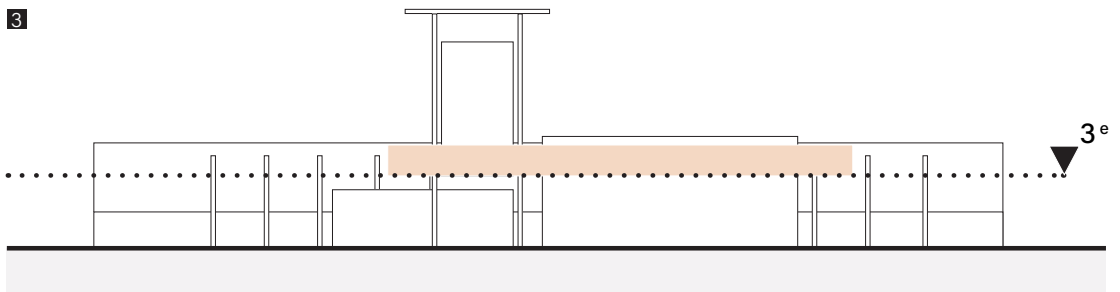
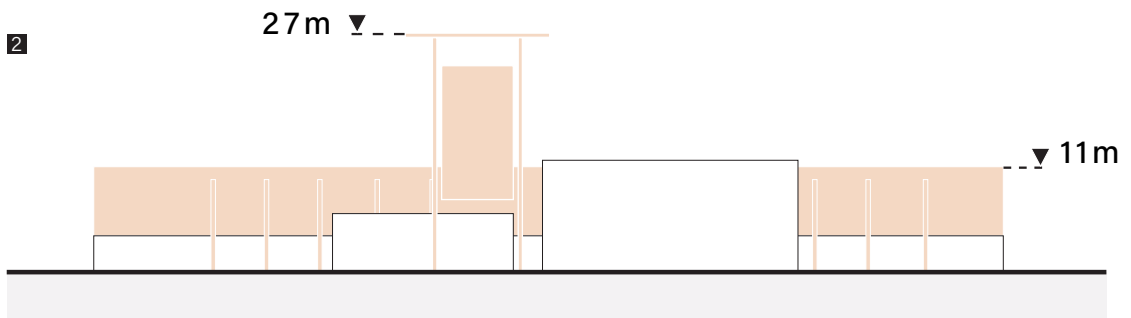
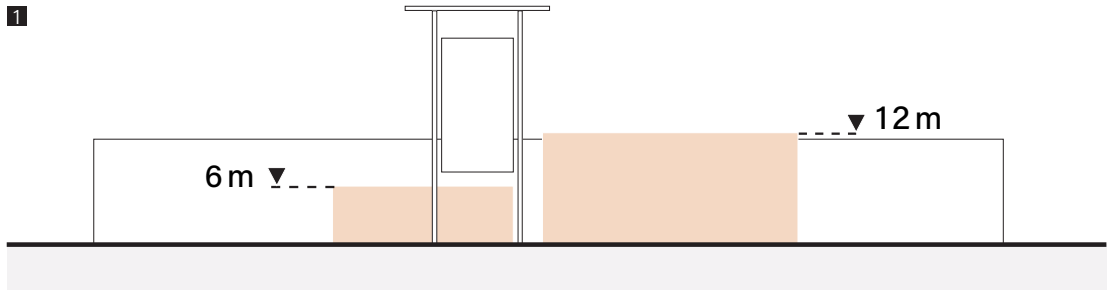
Het vijfde volume wat aan dit cluster wordt toegevoegd moet dus opnieuw een reflectie zijn van de tijd. Daarom wordt aan dit cluster hout toegevoegd. Het is eigentijds materiaal dat momenteel veel besproken wordt en veel wordt toegepast.

04: MATERIALISATIE

Van deze vier bestaande volumes zijn er twee op de begane grond geplaatst, terwijl twee volledig op poten staan. Het nieuwe vijfde volume wordt aan het bestaande gebouw bevestigd.

De proeftuin kan niet bestaan zonder het bestaande instituutsysteem. Daarom wordt de rondgang zowel letterlijk als figuurlijk aan het bestaande systeem van het instituut gehangen.

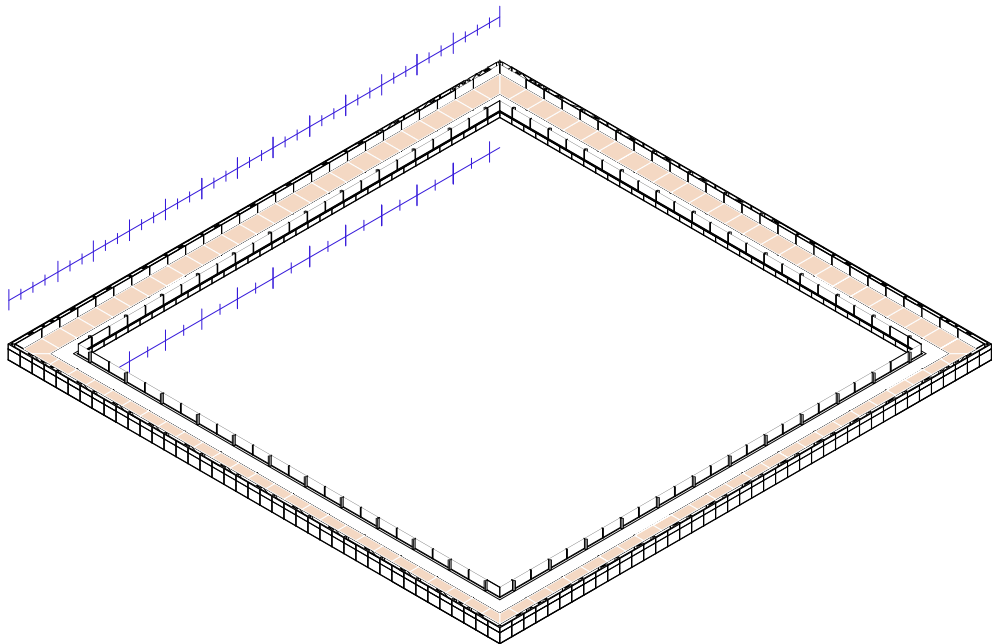
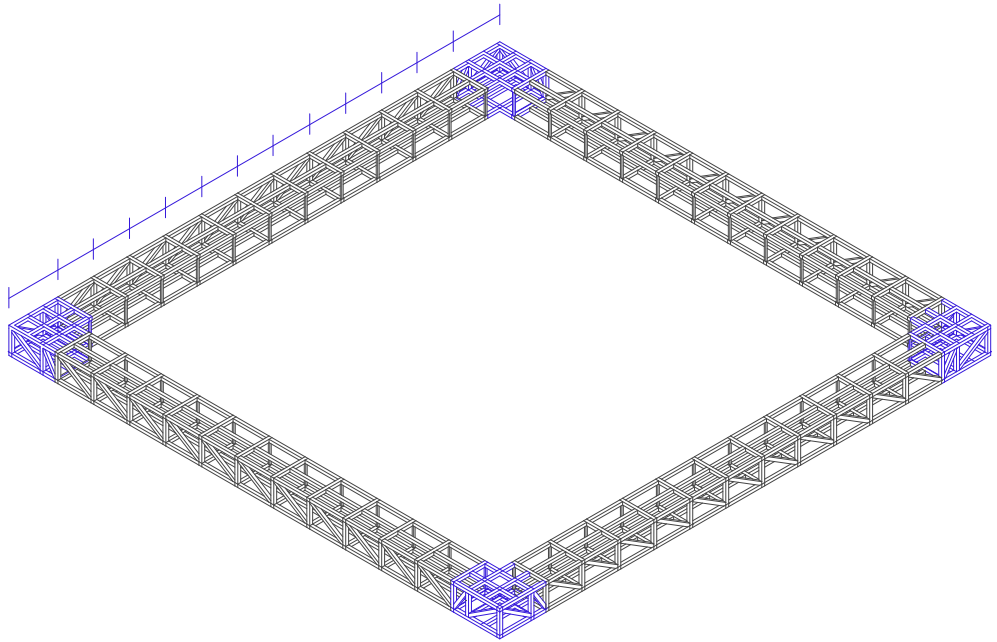
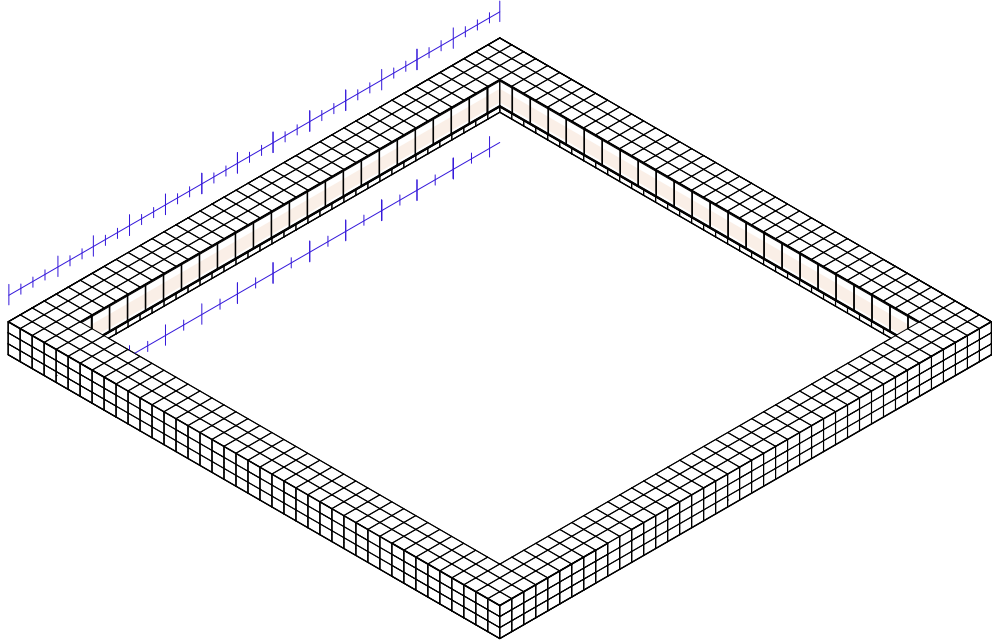

De rondgang is opgebouwd uit een stalen constructie die bestaat uit standaard modules van 4950 mm en op de hoeken zijn er uitzonderingen gemaakt. Het ontwerp zorgt ervoor dat de binnenhoeken van de rondgang vrij blijven van constructie.

Voor de buitenafwerking worden de houten panelen ontworpen in een derde van deze modulemaat, om een gedefinieerd grid in de gevel te creëren. Omdat de rondgang zich volledig naar binnen richt, is besloten om de kozijnen in de binnenste gevel groter te ontwerpen.

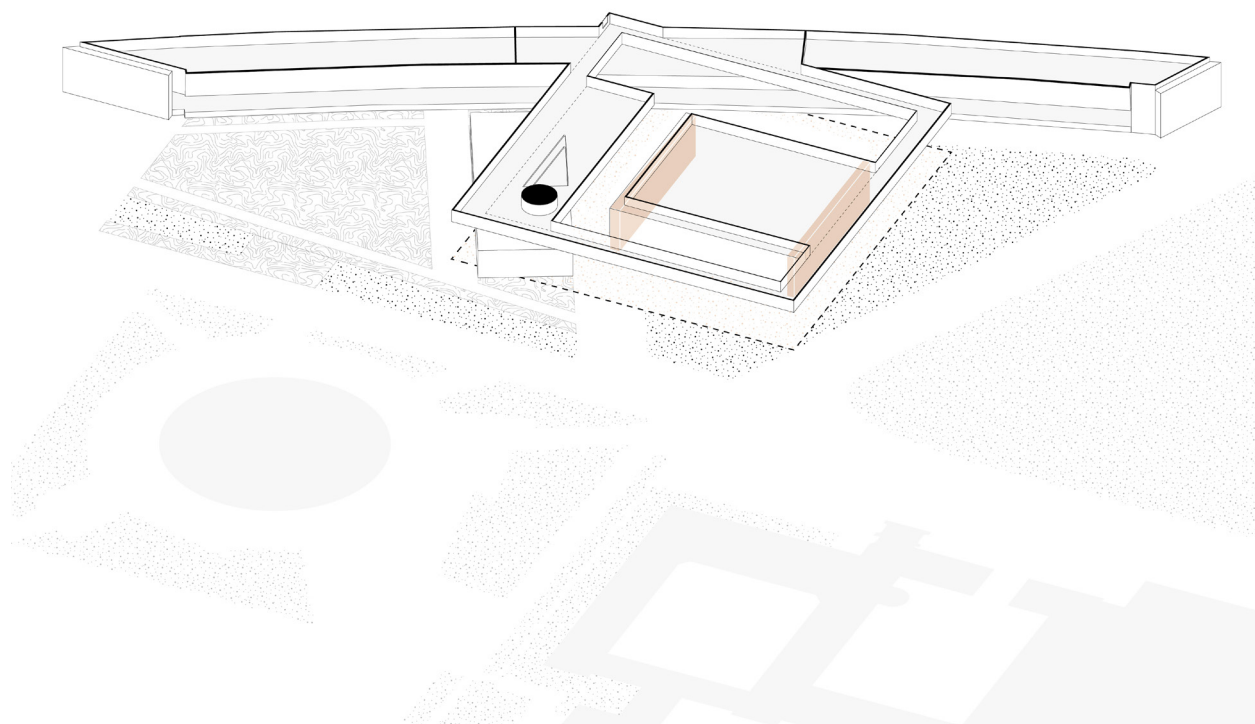
Dezelfde kozijnmaat wordt doorgetrokken naar het interieur. Het interieur bestaat uit twee verschillende zones: de binnenlijn en de buitenlijn. De binnenlijn vormt een openbare looproute, gemarkeerd door een minerale vloerafwerking en houten lamellen in het plafond.

De buitenlijn is een zone voor variërend gebruik. De verdeling in afwerking markeert op subtiele wijze werkplekken, of zones. Deze kunnen telkens van gebruik veranderen. Het kan soms leeg zijn, soms als museum opstelling dienen en soms als werkplekken waarin wordt geëxperimenteerd.

Voor de groep die hier werkt en experimenteert, zal de proeftuin een essentieel onderdeel van hun werkplek zijn.

Om deze reden zijn er aan de uiteinden van het museumgebouw twee 'snelle' verticale verbindingen gecreëerd. Via deze verbindingen kun je met een rechte trap direct naar buiten in de proeftuin staan. Deze toegang is echter uitsluitend beschikbaar voor medewerkers die er werken.

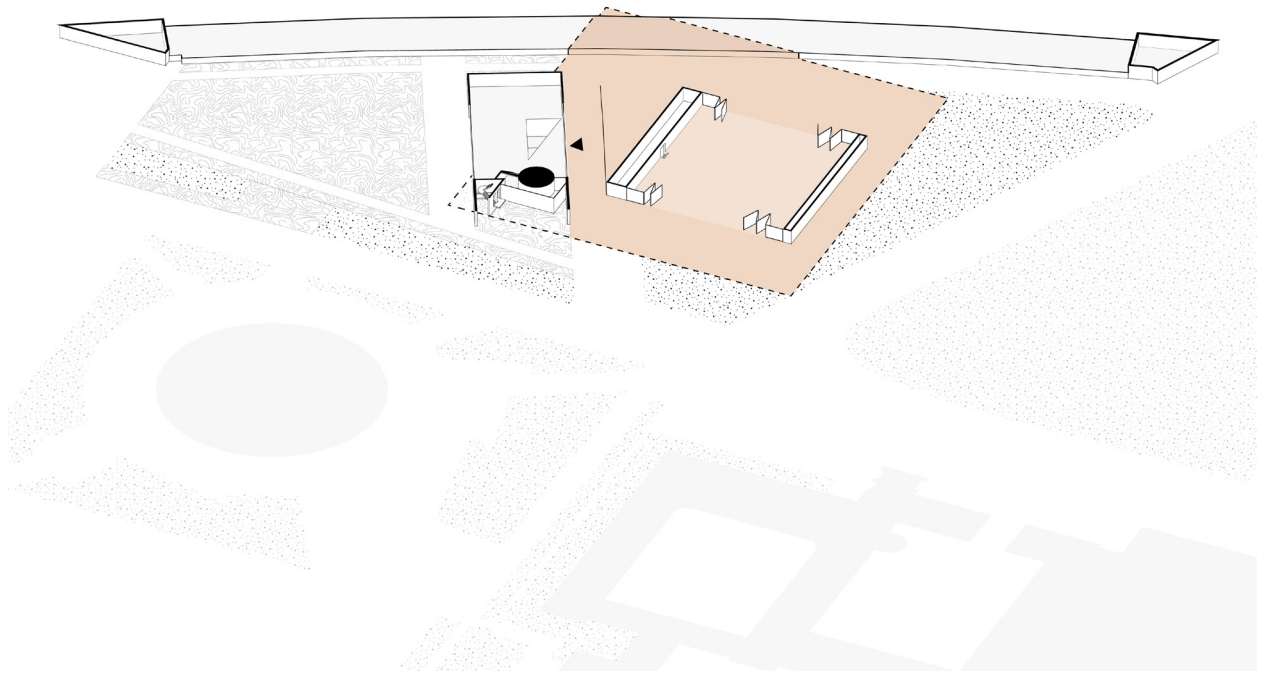

Het dempen van het waterlichaam voor het museum heeft de kans geboden om de bestaande glazen puien te vervangen door harmonica-kozijnen die volledig kunnen worden geopend.

Hierdoor kan bijna het gehele oppervlak van de proeftuin worden benut als één uitgestrekte ruimte die naadloos overgaat van binnen naar buiten.

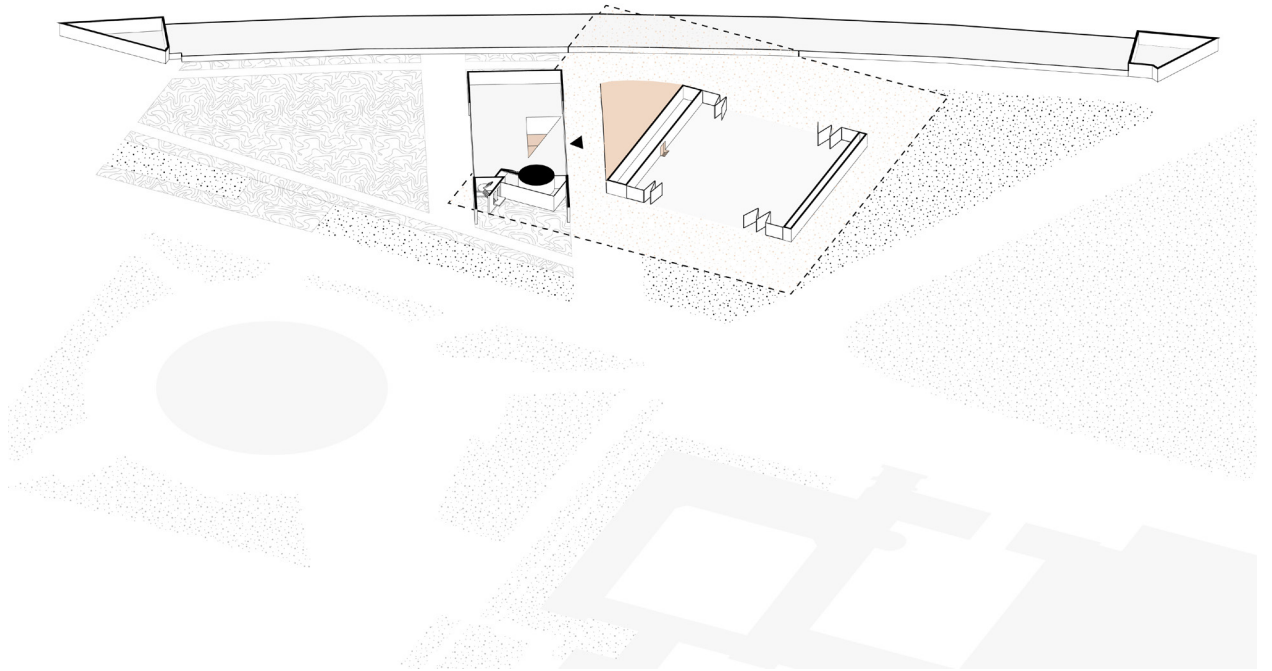
NI (tv)

Tot slot worden het museum- en café-volume met elkaar verbonden door de bestaande kelder te verlengen.

In het hart van deze verbinding zorgt het nieuwe auditorium voor een lichte topografische verandering in de proeftuin, wat nieuwe gebruiksmogelijkheden stimuleert.

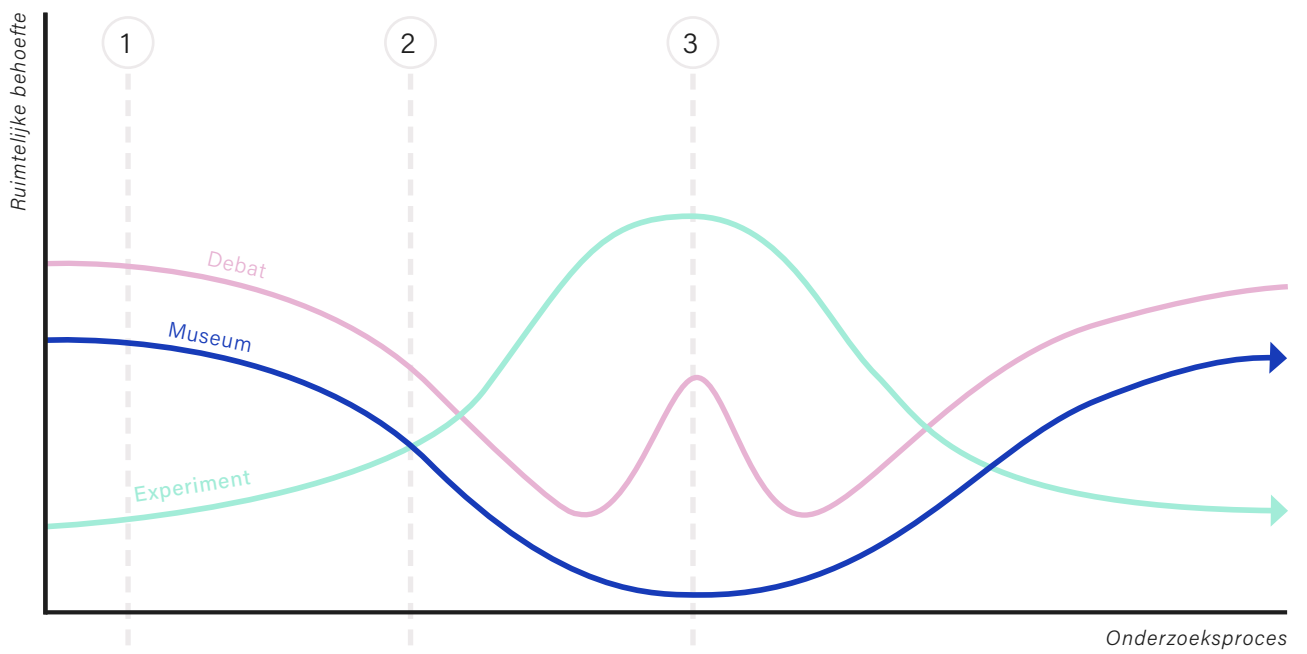

Omdat de rondgang op verschillende plaatsen in contact komt met de bestaande volumes, kan het op verschillende momenten in het proces extra ruimte aannemen. Gedurende het proces kan dus het aantal vierkante meters per functie variëren, terwijl het totale vloeroppervlak van het gebouw altijd constant blijft.

Dit maakt het mogelijk om een deel van het museum, kantoor of de bibliotheek om te vormen tot ruimte voor experimenten.

Er zijn drie doorsneden gemaakt in dit proces om inzicht te geven in de verschillende stadia van dit proces.

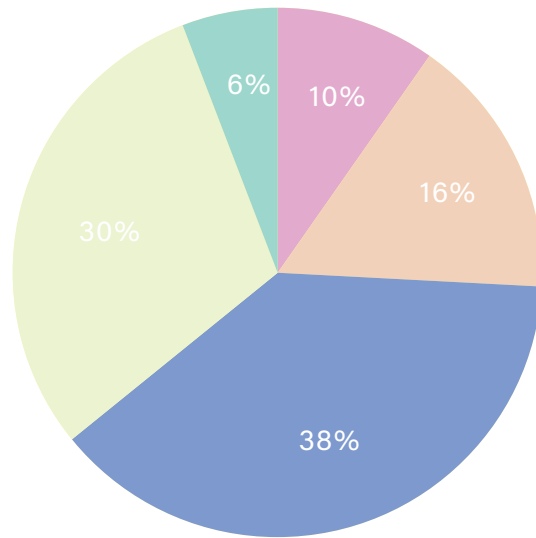

Scenario 1: Aan het begin van het proces wordt een thema gedefinieerd, waarover gedebatteerd wordt en dat wordt tentoongesteld.

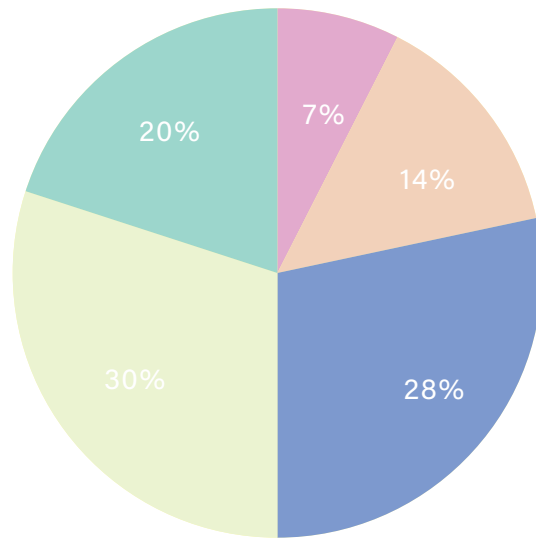
Scenario 2: Zodra er een idee is gevormd over wat er wordt geëxperimenteerd, neemt de behoefte aan ruimte voor de uitvoering van dit experiment toe, terwijl de nadruk op discussies en tentoonstellingen afneemt.

Scenario 3: Op het hoogtepunt van het experiment neemt de discussie opnieuw toe, waarbij de resultaten worden besproken en keuzes worden gemaakt. Daarna keert het proces zich weer om.

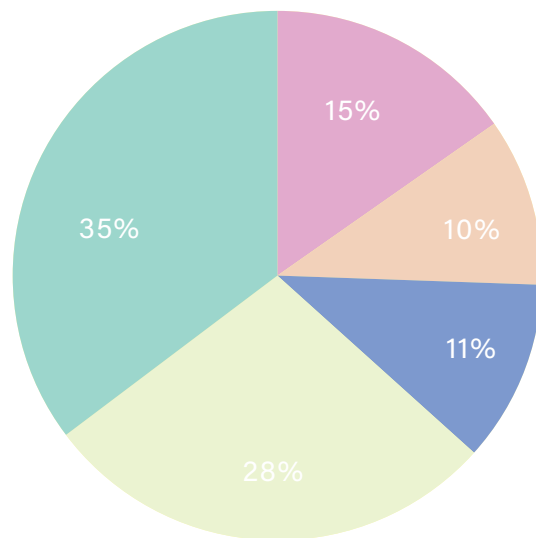
1

2

3

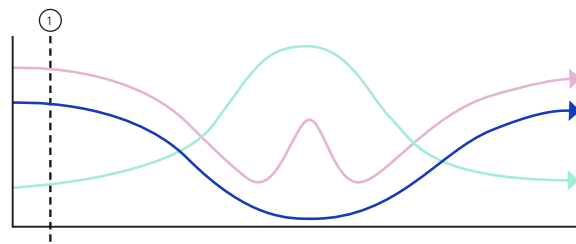
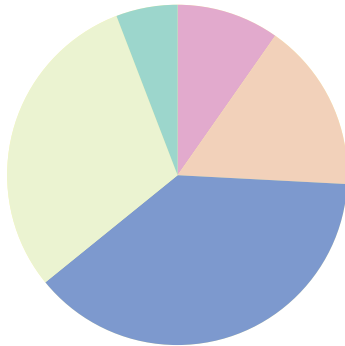
Debatteren

Tentoonstellen

Experimenteren

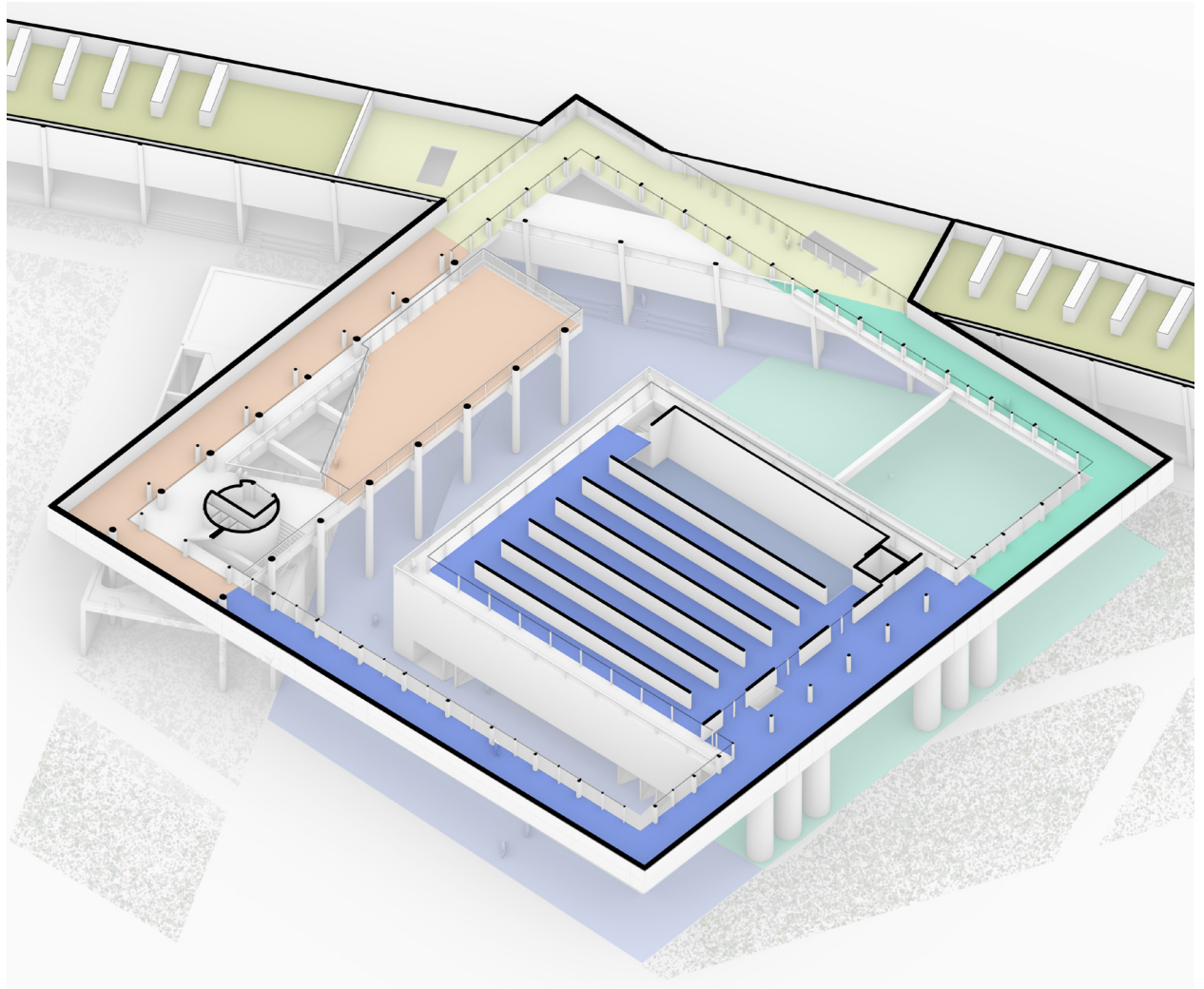
Organiseren

Conserveren

Scenario 1

In eerste instantie worden bestaande kennis en informatie gebundeld, en worden verschillende partijen uitgenodigd om onderzoek te doen. Er wordt actief gewerkt aan het vormgeven van een thema. Tijdens deze fase wordt de rondgang in beslag genomen door het museum, de bibliotheek en het kantoor.

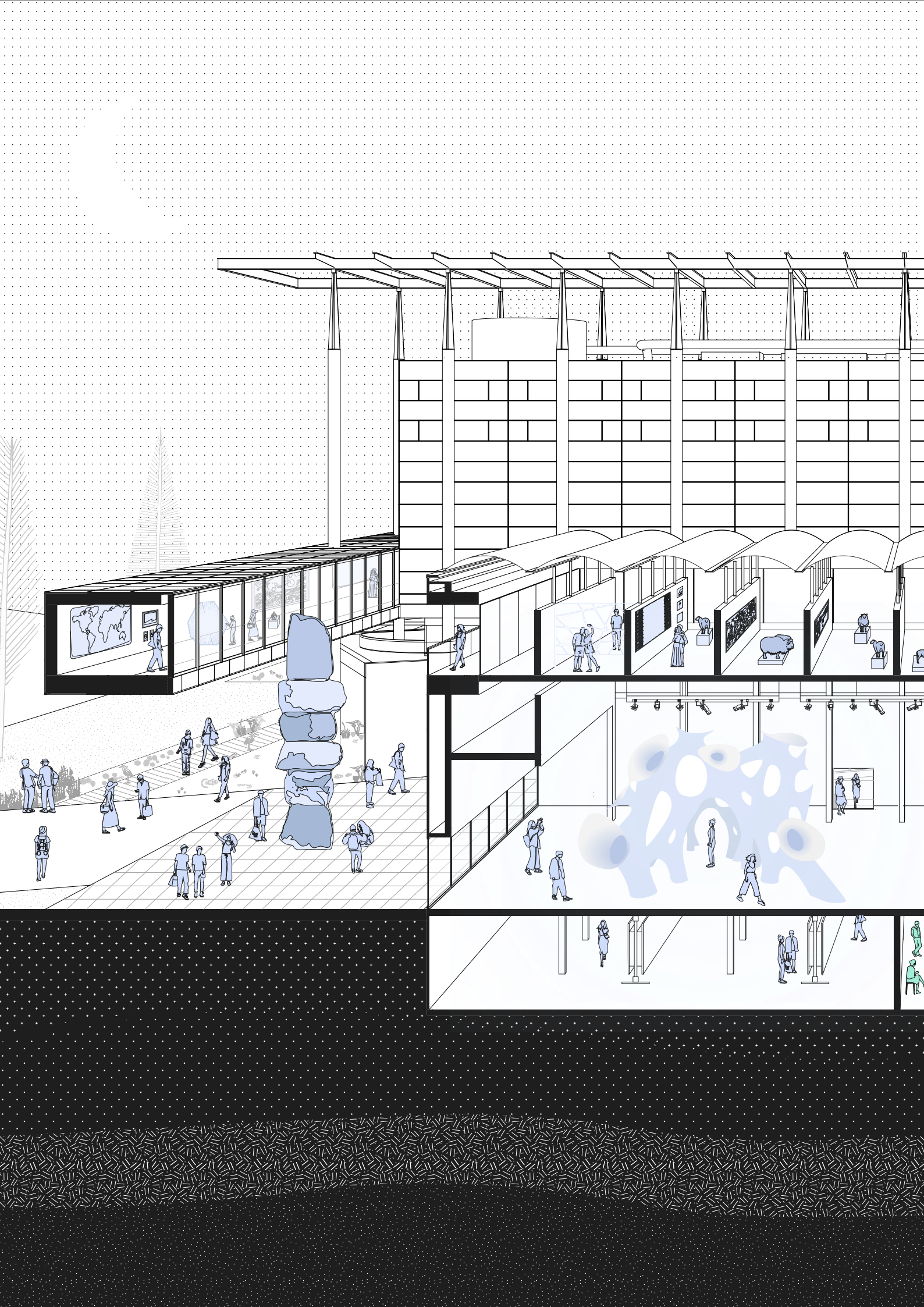
Debatteren

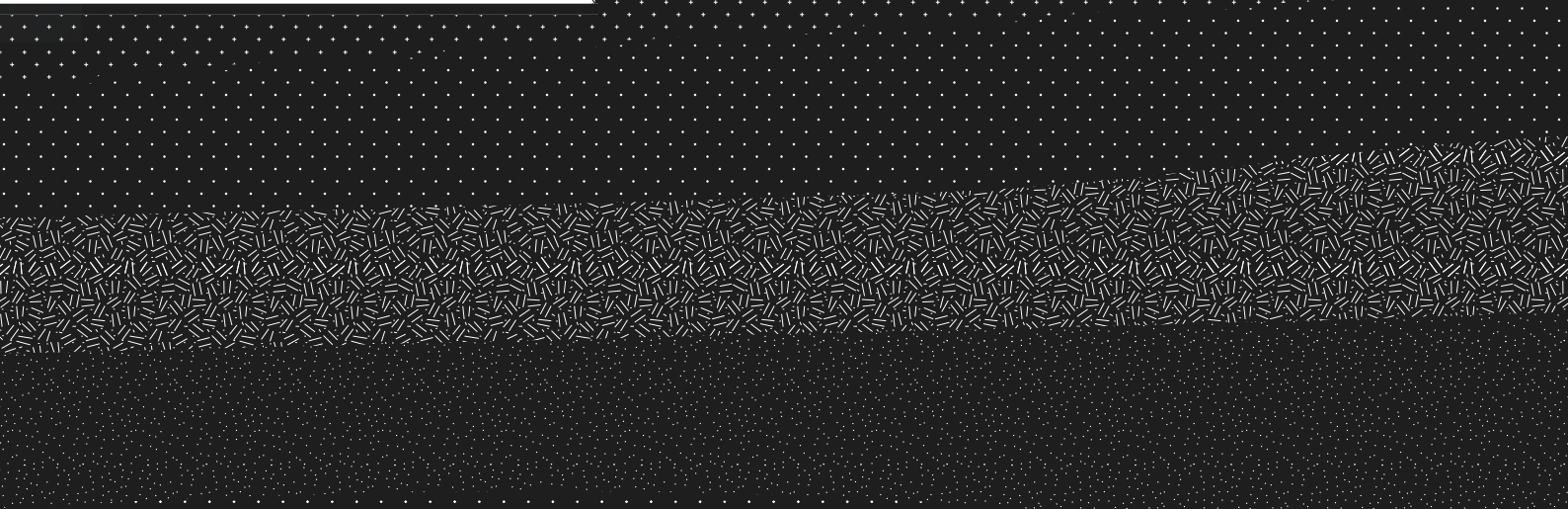
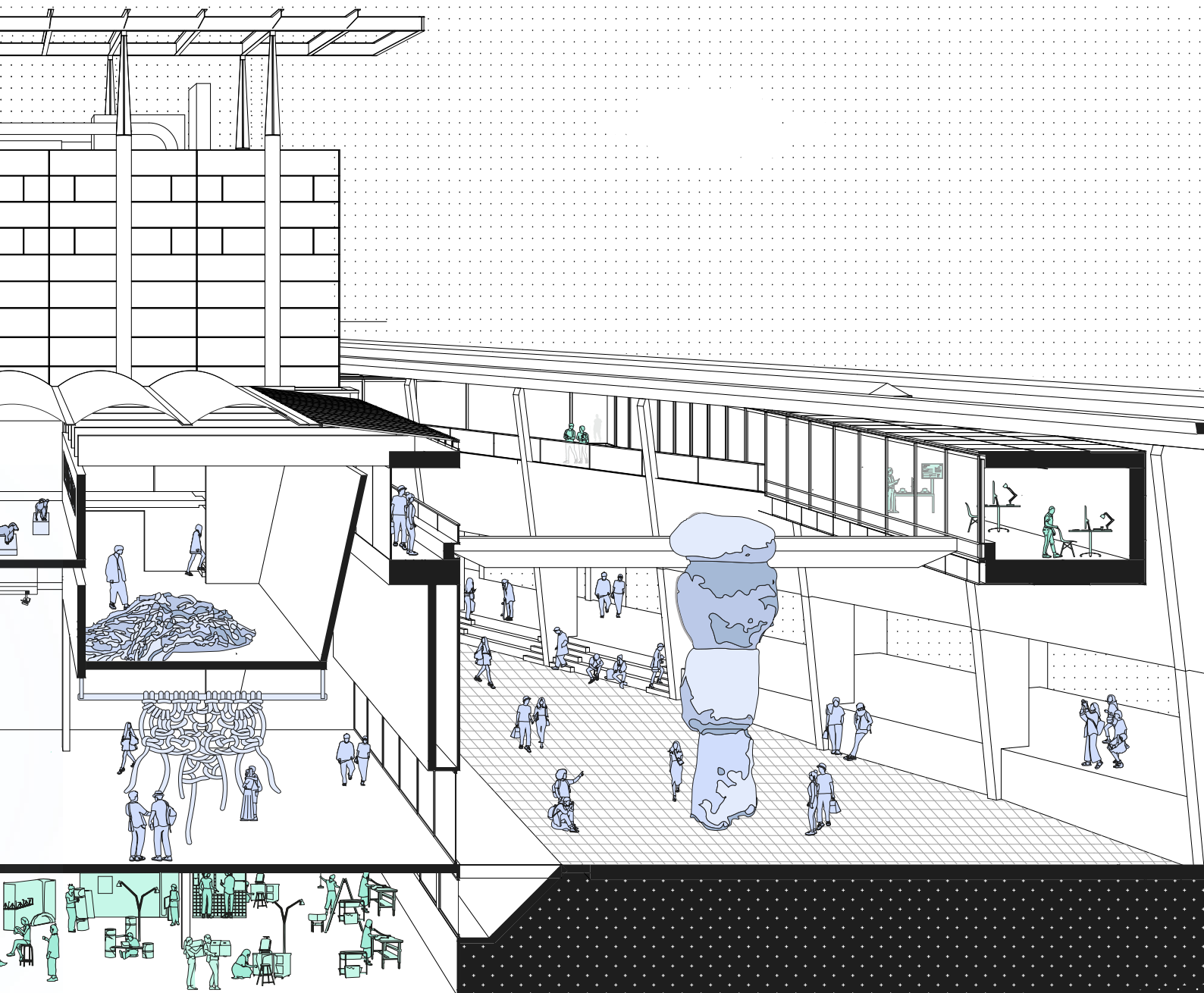
Tentoonstellen

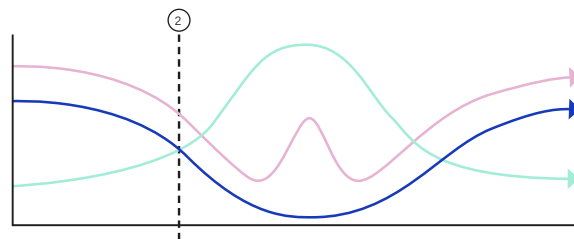
Experimenteren

Organiseren

Conserveren

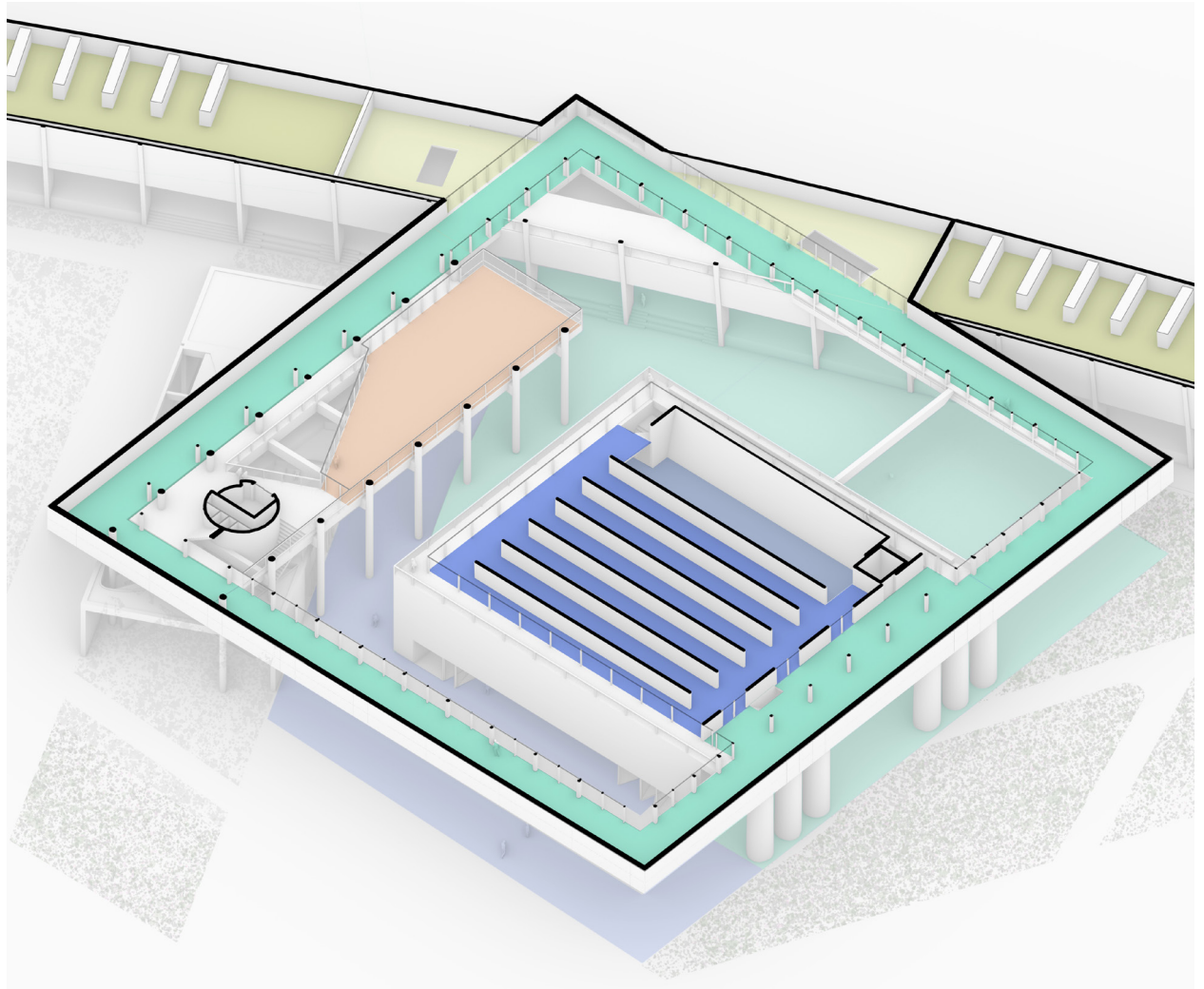

Scenario 2

Daarna worden diverse ontwerpers, wetenschappers en kunstenaars uitgenodigd om binnen dit specifieke thema te werken vanuit het instituut. Ze krijgen toegewezen ruimte in de rondgang en de opdracht om de proeftuin te benutten door middel van fysieke manifestaties.

05: EXPERIMENT

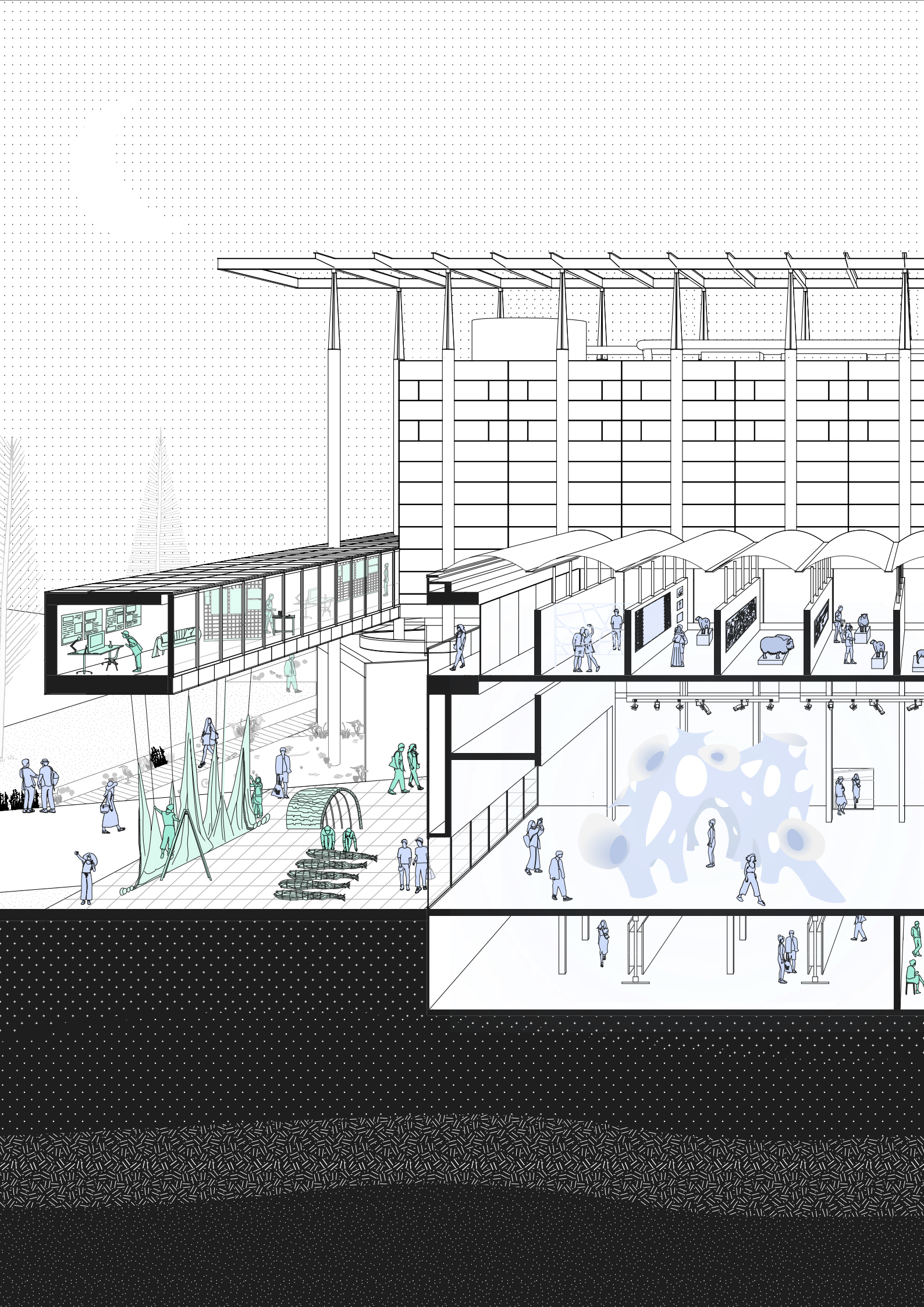
Debatteren

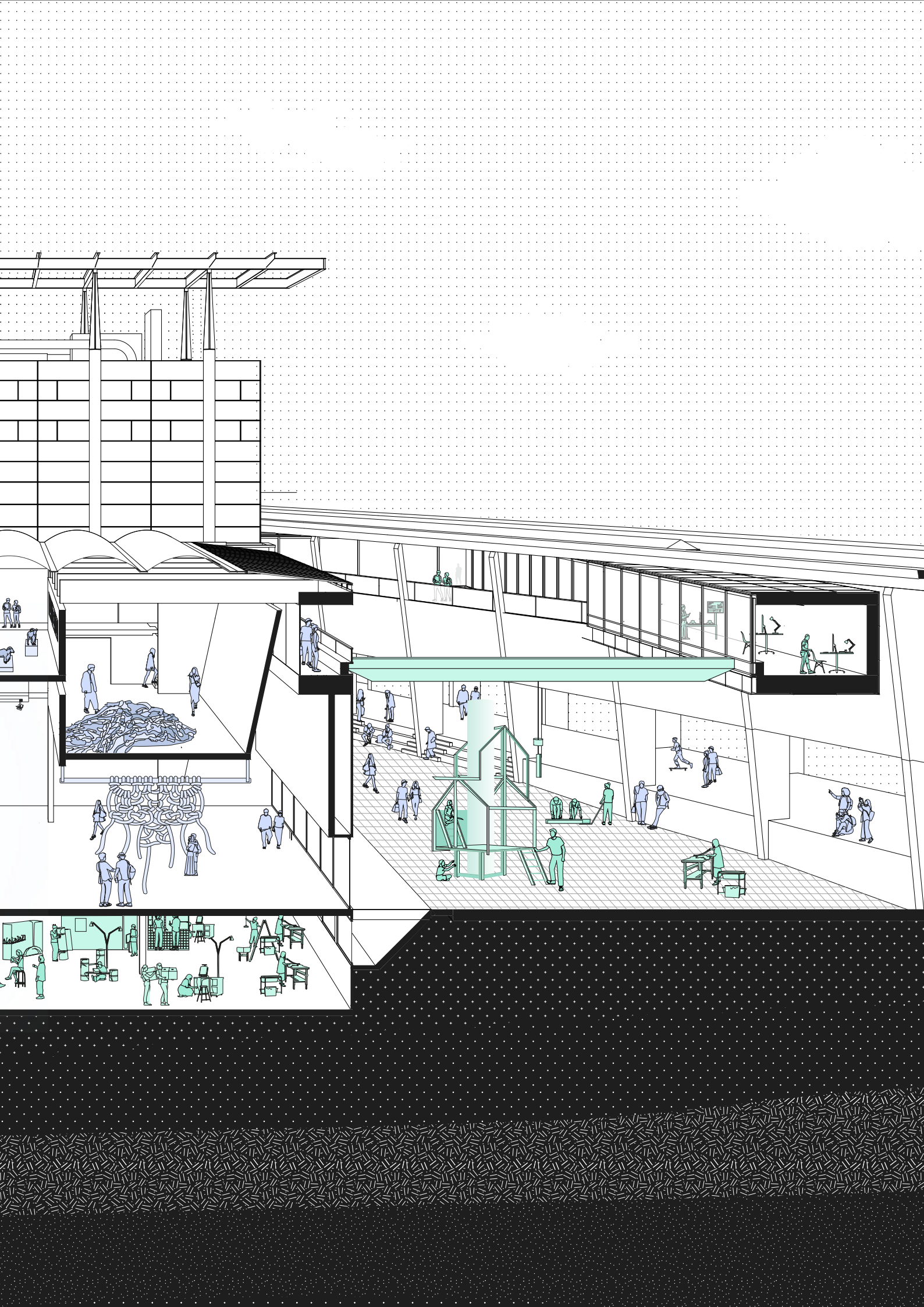
Tentoonstellen

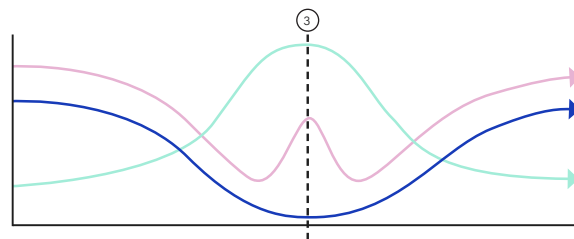
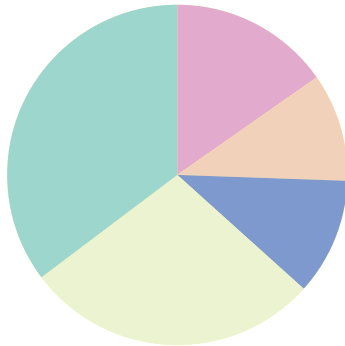
Experimenteren

Organiseren

Conserveren

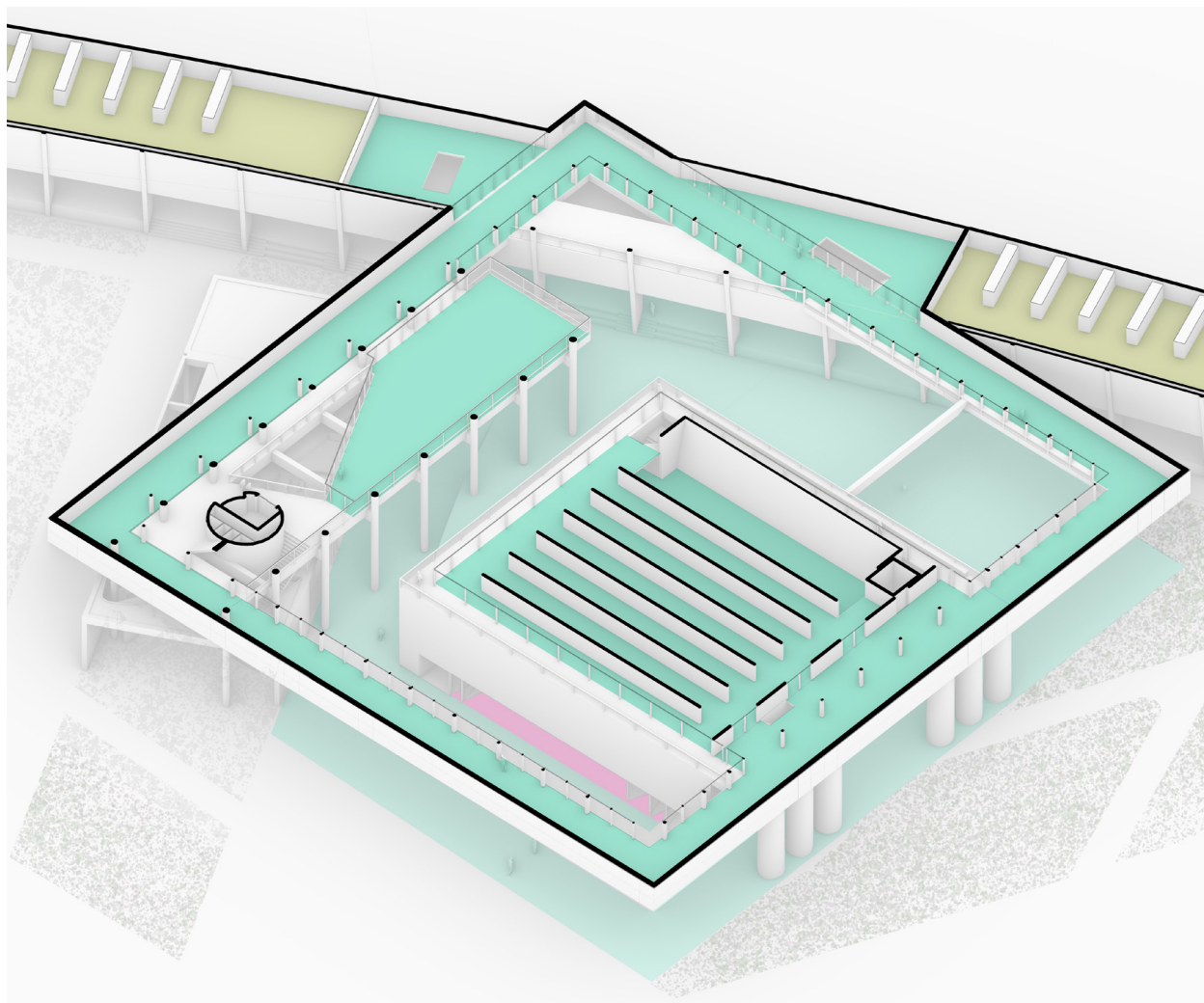

Scenario 3

Op het hoogte punt van het experiment vindt er een groot evenement plaats, waarbij de rondgang wordt ingezet als groepsworkplekken, met breakout ruimtes naar het kantoor, museum en de bibliotheek. Terwijl in de proeftuin het museum wordt omgezet in één grote debatzaal, waar de gerealiseerde producten van de ontwerpers, kunstenaars en wetenschappers worden besproken.

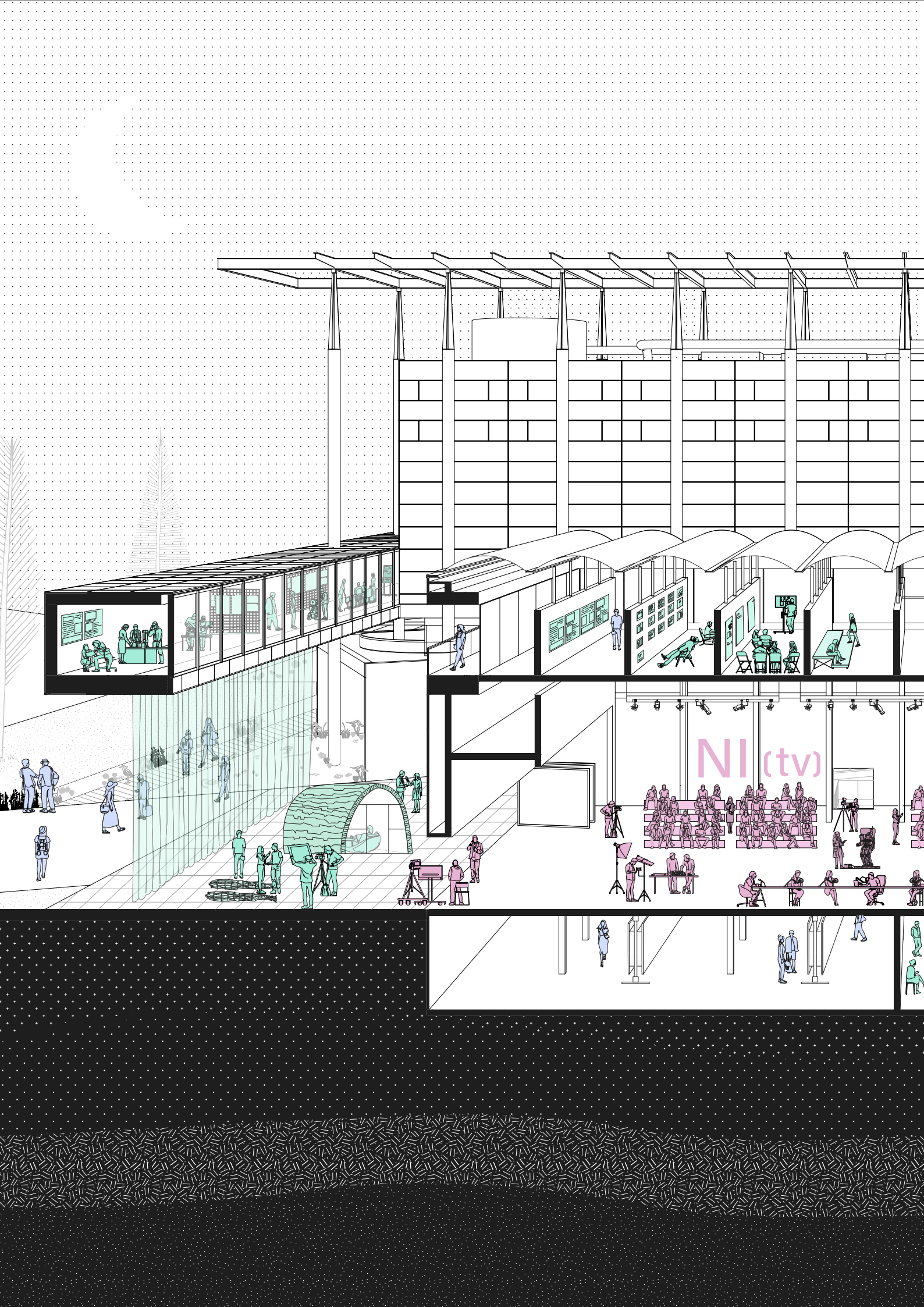
Debatteren

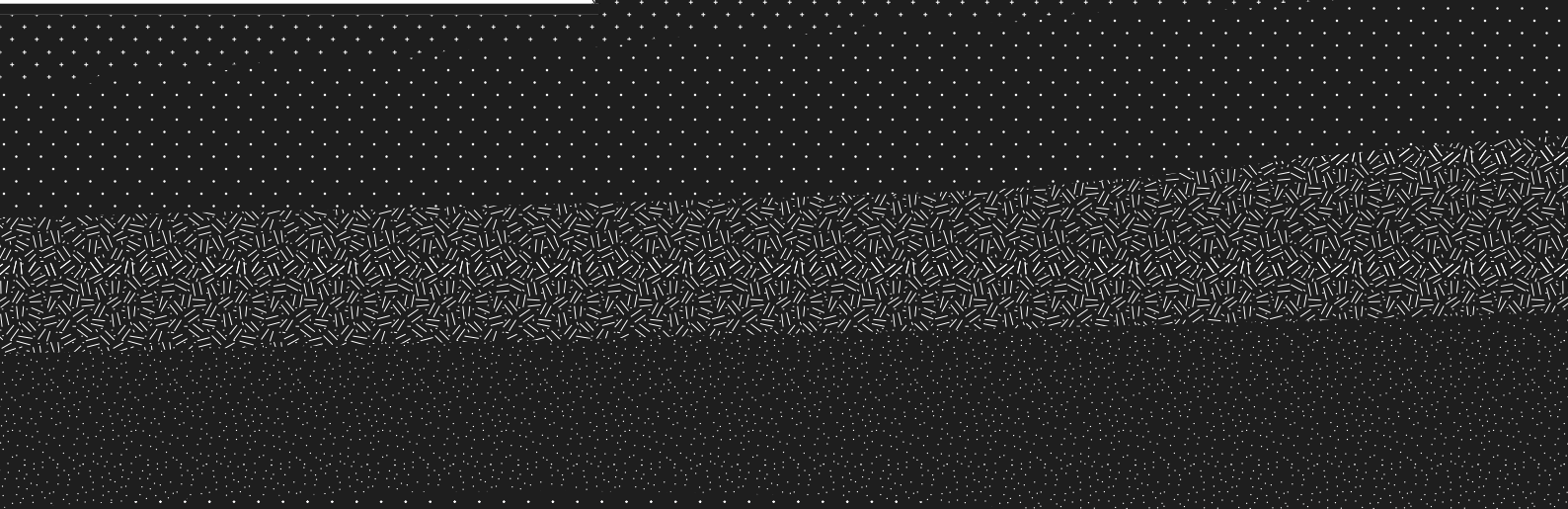
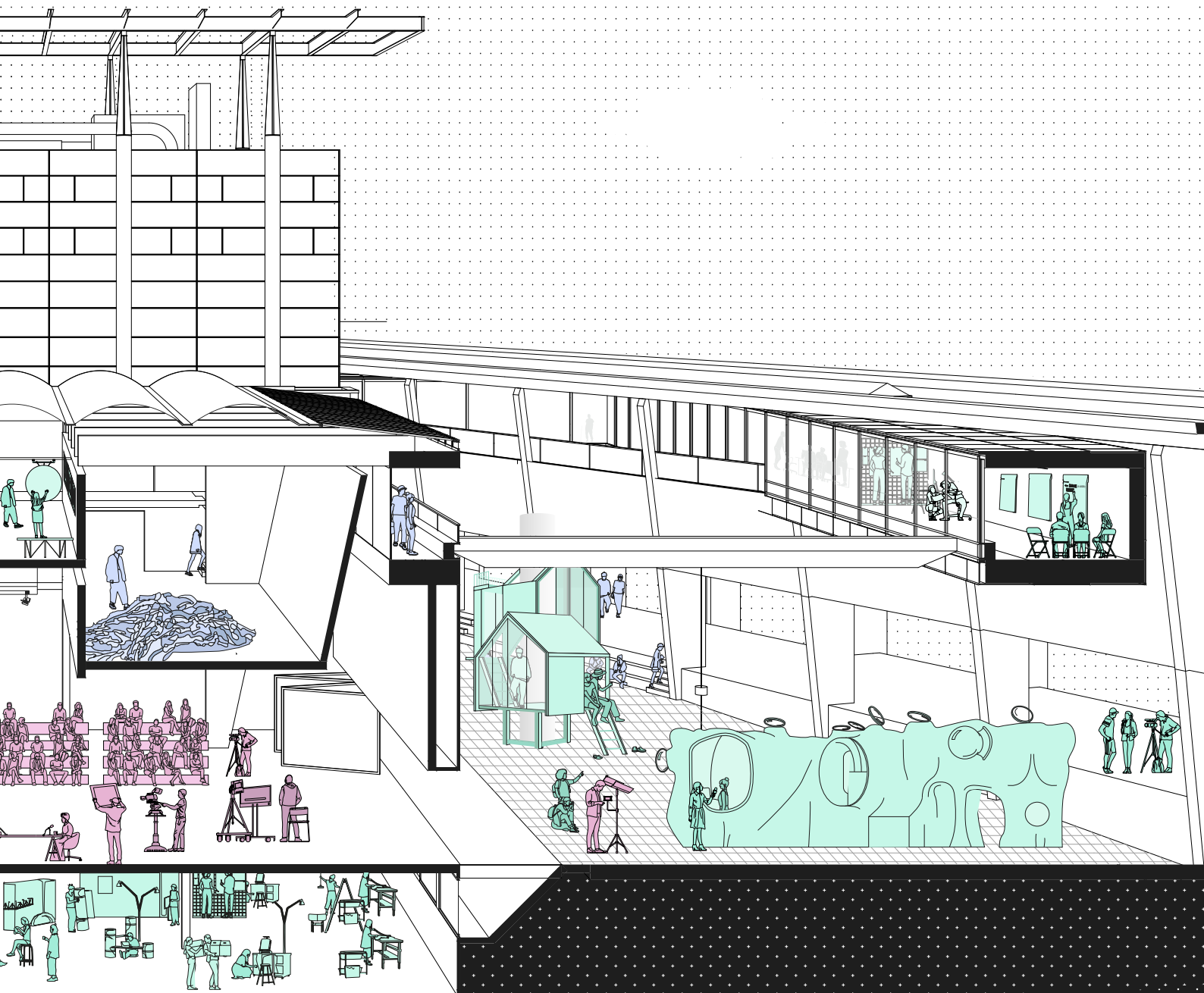
Tentoonstellen

Experimenteren

Organiseren

Conserveren

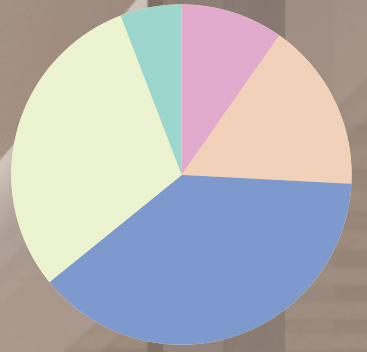

SCENARIO 1

De rondgang als museum

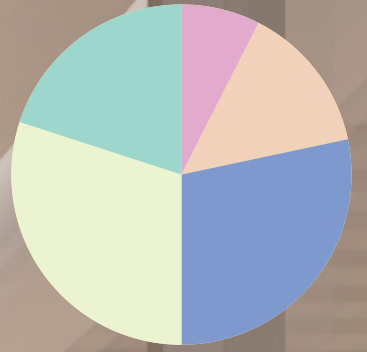

SCENARIO 2

De rondgang als ontwerpstudio

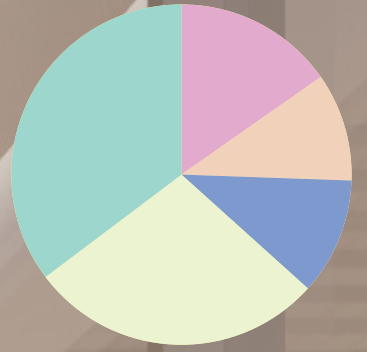

SCENARIO 3

De rondgang als workshopruimte

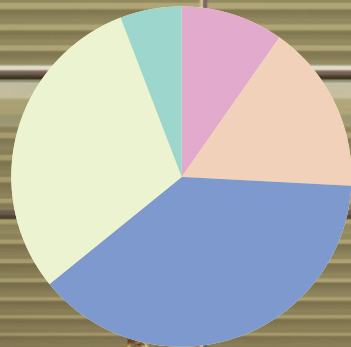

SCENARIO 1

De rondgang als tentoonstelling

SCENARIO 2

De rondgang als laboratorium

AN EFFORT TO CLOSE THE GROUNDWATER GAP

SCENARIO 2

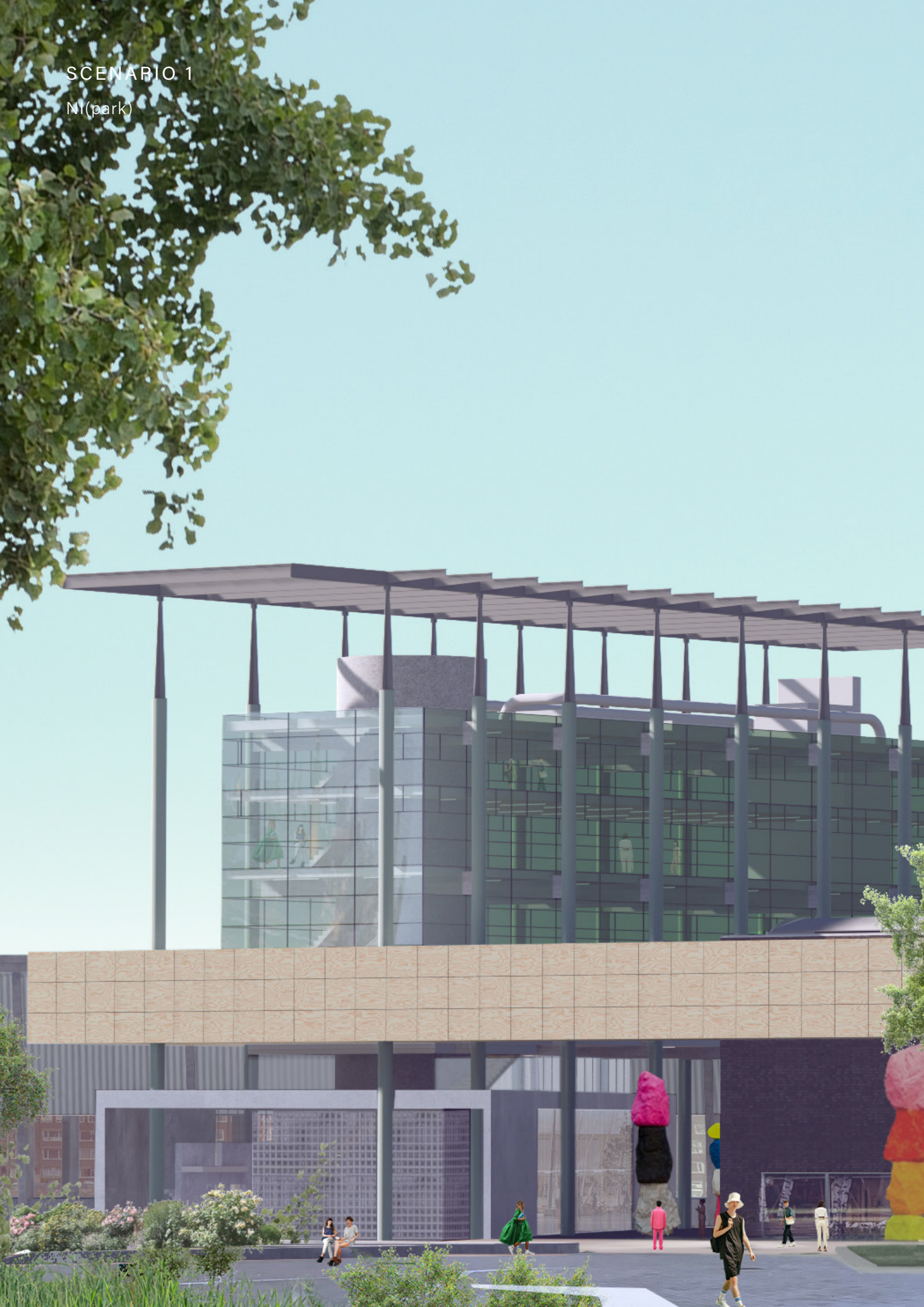
De rondgang als tijdelijk verblijf

SCENARIO 1

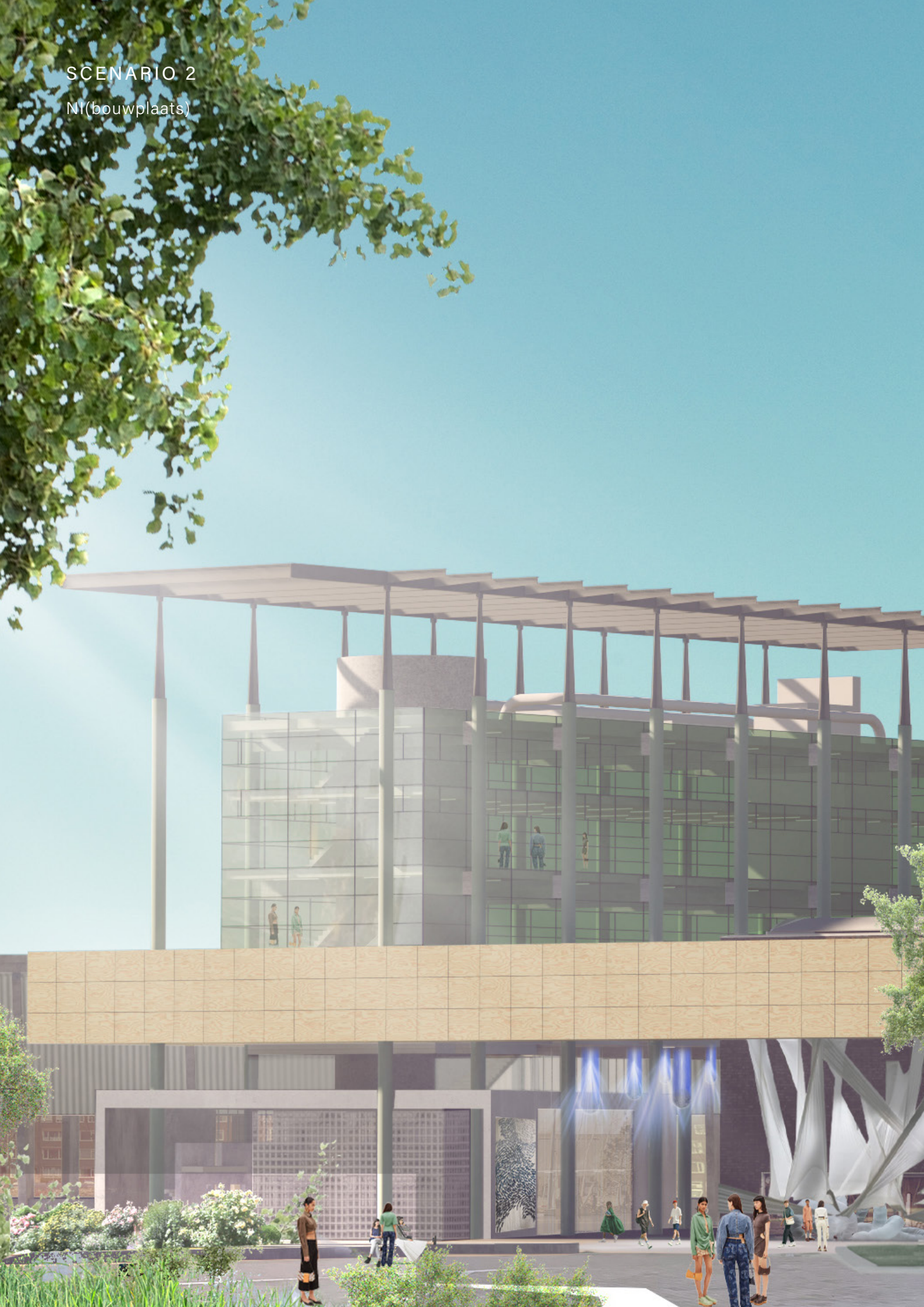
NI(park)

SCENARIO 2

NI(bouwplaats)

SCENARIO 2

NI(party)

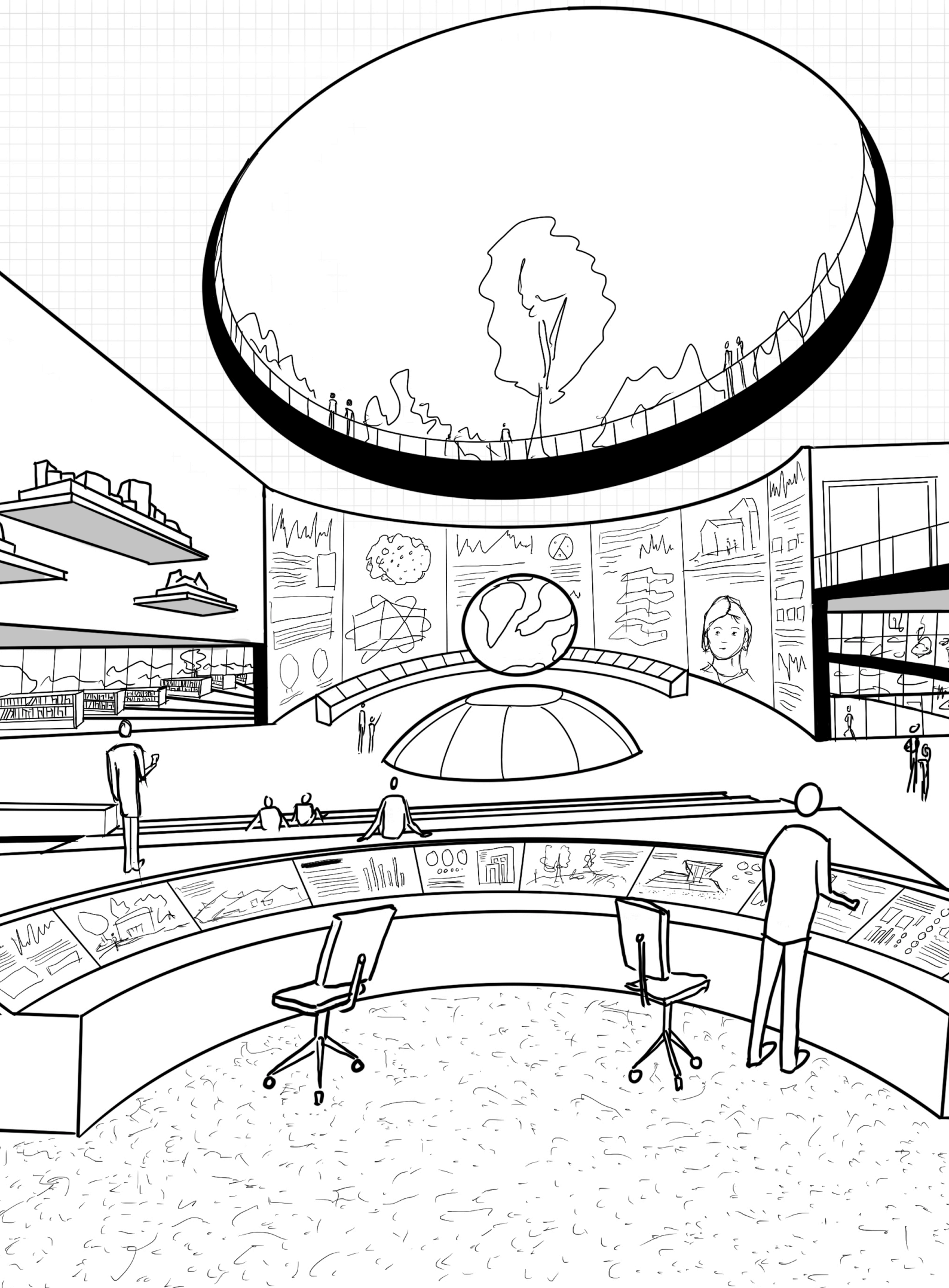
In deze eindreflectie wil ik graag benadrukken hoe dit project mijn perspectief heeft gevormd. Gedurende mijn tweejarige reis van onderzoek, ontdekking en ontwikkeling heb ik niet alleen mijn professionele vaardigheden aangescherpt, maar heb ik ook een dieper begrip gekregen van mijn rol binnen het vakgebied.

Dit project werd geïnspireerd door een eenvoudige vraag: hoe positioneert het vakgebied waarin ik afstudeer zichzelf? Gedurende mijn academische reis en mijn praktijkervaring ontdekte ik dat deze soms uit twee verschillende werelden lijkt te bestaan. De brug tussen de academische kennis die ik vergaarde en de praktijkervaring die ik opdeed, leidde tot een groter besef van de complexiteit en dynamiek van ons vakgebied.

Het onderzoek dat ik heb uitgevoerd bracht me tot het besef van de diepgaande invloed die het instituut heeft op onze architectuurwereld. In een tijd van transformatieve veranderingen binnen de globalisering en digitalisering, besepte ik dat samenwerking en synergie essentieel zijn om vooruitgang te boeken. De synergie die gezocht kan worden tussen verschillende disciplines en perspectieven kan een krachtig middel zijn om sterker te staan in een snel evoluerende omgeving. Tijdens dit proces heb ik mijn

vaardigheden in maquettes en intuïtieve tekeningen verder ontwikkeld. Deze technieken hebben mijn ontwerpproces verrijkt en mijn visie verhelderd. Voor mij was het de eerste keer dat ik zo'n transformatie uitvoerde op een publiek gebouw van deze schaal en impact. Wat dit project extra uitdagend maakte, was de context van een modern gebouw, wat een geheel andere aanpak vereiste dan een historisch pand.

Dit heeft mijn passie voor het creëren van publieke gebouwen versterkt en mijn verlangen aangewakkerd om mijn ontwerpknis verder te ontwikkelen. Ik kijk ernaar uit om mijn bijdrage te leveren aan het vormgeven van inspirerende ruimtes en omgevingen in de wereld van de architectuur.

NI (X)

proeftuin voor ontwerp, wetenschap en kunst

Jules van der Linden

Maashavenweg 57
3072 AZ Rotterdam
juliusvanderlinden@live.nl
0031 (0)6 42 29 98 17